

Pall
65

— Draga mea, te mai întreb o dată: De bună voie și nesilită de nimeni consimți să mă lași în fiecare duminică la fotbal?!?...

Desen de T. PALL

urzi

CROITORIE

a. nika

— De când mi-a recomandat medicul mișcare, numai la cooperativa asta îmi lucrez...

Desen de RIK AUERBACH

Despre Modă

de CONSTANTIN OTTESCU

Tovarăși și prieteni, Cocteau inveterat
Că moda în esență e ce se demodează.
(Citat «Contemporanul» — nu cronica sportului
Că asta-i o problemă cu mult prea...
Îngăduiți prieteni să mă opun! Dispers
Că astăzi pretutindeni se poartă...
Se plimbă azi talentul cu haine de satin,
Picioarele de versuri au tocuri esca
Și oamenii de artă (vorbesc de cei ce plac)
Au renunțat la țuică: acum se bec
Nu, nu atac pe nimeni direct prin
Persoanele de față sînt, evident, e
Dar să revin la modă: Ce-i moda? E un fel
De egalare-n gusturi la anumit m
E «Stasul» după care întotdeauna-n
Se-mbracă-n haine negre bărbatul
(Citat din B. Gănescu), e norma după care
Femeia mai aparte devine oarecare.
Eu nu joc contra modei: e mult prea mare miza
Ea este frumusețea cu care Mona Lisa
Suride vremii sale, Madame de Pompadour
Și-a-nțins cu moda stampana pe mobila din per
Iar Recamier desculța trăiește și prosperă
Cu talia la gură pe orice «recamieră»
Frunoasele citate trăiesc în viitor
Ca fiuce exclusive-ale modei vremii lor.
Mă-nchin cu plecăciune că nu am înțeles

VICTOR EFTIMIU

Părintelele mușchetari

Fiindc-am vorbit, de curînd, cititorilor «Urzicii» despre «cei trei mușchetari», trei tineri studenți romîni care, prin 1910, se îmbrăcau seara în frac și porneau după aventuri pe bulevardele Parisului, e momentul să amintim de Alexandre Dumas, celebrul scriitor francez de acum o sută de ani, autorul romanelor universal cunoscute, «Cei trei Mușchetari», «Contele de Monte-Cristo» și atîtea alte sute, care se citesc și astăzi, mai ales în foiletoanele ziarelor și hebdomadarelor de mare tiraj și care, transpuse pe peliculă, popularizează pe toată planeta numele acestui prodigios scriitor.

Dacă nu se mai vorbește azi de romancierii care ne-au încîntat tinerețea, un Alphonse Daudet, Anatole France, Pierre Loti, Paul Bourget, Marcel Prévost, Maurice Barrès, în schimb, numele celor din generația mai veche, Balzac, Victor Hugo, Zola, Alexandre Dumas sînt, încă, pe toate buzele.

Am fost dureros surprins, mai acum un an, la Paris, să nu văd în nici o vitrină, la nici un anticar, o singură carte a celor mai sus pomeniți, să nu le întîlnesc pomenirea în nici o gazetă sau revistă, să nu citesc un studiu critic, o amintire, o anecdotă despre ei. Tînărul cititor francez îi ignoră; celebri acum o jumătate de veac, ei sînt citiți astăzi mai mult în străinătate.

Dar să revenim la subiectul nostru.

Într-o zi, un negru uriaș, cu părul creț și cărunt, era cufundat în lectura unui roman.

— Ce citești acolo? îl întrebă autorul «Damei cu camelii», Alexandre Dumas-fiul, pe care tatăl său, orgolios și mucalit, îl numea Alexandre II.

— «Cei trei Mușchetari». Mi-am promis de mult să-mi citesc romanul la bătrînețe, ca să văd cite parale face!

— Și ce zici?

— E bine!

După cităva vreme, aceeași scenă. De rîndul acesta Dumas-tatăl citea «Contele de Monte-Cristo».

— Cum îl găsești? întrebă Alexandre II.

— Nu face cit «Mușchetarii», răspunse bătrînul mulatru.

Fiu al generalului-marchiz Davy de la Pailleterie, făcut cu o negresă din Saint-Domingue, Alexandre Dumas a păstrat toată viața în singe caldul soare natal.

Acel marchiz, care a fost un admirabil general al lui Napoleon, apoi revoluționar-republican, e tatăl marelui romancier, el însuși marchiz Davy de la Pailleterie care, sub pseudonimul Alexandre Dumas, a devenit unul dintre cei mai celebri scriitori ai lumii. Un ziarist american, făcînd o anchetă despre cei mai iluștri oameni ai veacului trecut, a

pus în fruntea listei pe Napoleon și Alexandre Dumas.

Înalt, voinic, tumultuos, generos, pu farsor, dînd dovezi unei vitalități excepționale, acest om, care a debutat ca scriitor la biroul unei autorități regalistice, a fost timpinat cu unanime elogii.

— Cu scrisul dumitale ai să ajungi departe, îi spuneau superiorii și prietenii. Dar nu vorba de literatura tînărului mulatru, ci alfabetul său caligrafic.

Alexandre Dumas nu ambiționa, și s-ajungă un maestru al caligrafiei, ci o literară.

S-a pus pe scris. Drame în proză și versuri, povestiri fantastice, romane, politici, cronici, amintiri.

Unii literotari îl socotesc pe el fondatorul teatrului romantic, piesa lui «Henric II curtenii», fiind jucată cu un an înainte «Hernani» al lui Victor Hugo.

Cu toate neînțelegerile poroșii literatului log firească, Victor Hugo și Alexandre Dumas au rămas buni prieteni.

Se povestește că după premiera în regia unei drame a lui Dumas, la Comedie Franceză, autorul pregătise recepție grandioasă, la care erau prezenți mai aleși intelectuali ai Parisului. În croix pictase înadîns pentru această festivitate pereții locuinței amfiteatruului.

CA VITEII LA POARTA NOVA

(urmare din pag. 3)

pe când pe Vinerica și a început să mîngîie pe breton): Ia vin' la noi-tău, fetița tatii și spune-mi ce v-a apucat de vă inghioldiți așa? dat strechea în voi?

VINERICA: Muuuuuu!
INGR. II (imitînd-o): Muuuuu... atunci, ce ciorile aveți de v-au apucat năviriile? (Illuminat ca un bec aprins brusc, smulge ceva de pe fruntea Vinerichii) Țică!

INGR. I: Da, nene...

INGR. II: Am dovedit ce au mîncii... Ia uite ici! (îi arată ceva prizonier între buricile degetelor) Sînt plini de paraziți, mă! (și ca de obicei, pocnește un corp delict, pe unghie). De-aia se scarpină așa, văd de pielea lor. Noroc că avem lenjuri contra paraziților, la magazin.

INGR. I: Hexacloranul să trăiască!

INGR. II: Hai fuga la magazin să te dea magazinierul. Îi prăfuim odată bine și gata! S-a zis cu paraziții.

Cei doi îngrijitori s-au dus urgent la magazin. Magazinierul — respectiv, gestionarul — nu era însă acolo, așa cum nu sînt niciodată «acolo» magazinierii, tocmai cînd ai mai mare nevoie de ei.

INGR. I (fluierînd a pagubă): Ce-i facem, nea Steliene? Îl potăm pînă vine?

INGR. II: Dar de ce să pierdem vremea? Fiindcă 'mnealui nu e aici să ne servească, o să ne servim singuri. Că — pînă o veni el, cine știe cînd o veni, dacă o mai găsim viteii autojupuți.

Și cei doi îngrijitori au intrat în magazin și găsind ceea ce le trebuia, s-au deservit din belșug. Numai că, în loc să scoată din rafturi hexacloran, au scos arseniat de calciu. Adică, cam tot așa cum, în loc să-i dai cuiua care are digestia dificilă, un vîrf de linguriță de bicarbonat de sodiu, l-ajută cu o lingură de cianură de potasiu.

Imediat — fiindcă cei doi îngrijitori s-au dovedit foarte operativi — cei 46 de viteii «parazitați» au fost prăfuiți din abundență cu o prăfătorită specială, spre colectiva lor bucurie și liniștire. Bucurie, fiindcă — fulgerător — au scăpat de paraziți și de mîncărimile aferente și, liniștire, pentru că tratamentul a avut darul să-i liniștească pe veci, deoarece arseniatul de calciu le-a provocat o intoxicație foarte puternică, următor căreia s-a trebuit să fie sacrificați prin tăiere, groaznică tăiere.

Noaptea masacrului, cei doi îngrijitori care dormeau în aceeași cameră la C.A.P. nu puteau da de somn. Nu pentru că

le-ar fi furat cumva somnul, vreo remușcare... Dar... Dar mai bine să le dăm lor cuvîntul...

INGR. I (agitîndu-se sub pătură): Nea Steliene...

INGR. II E! (se foiește și el, idem)

INGR. I: Dormi?

INGR. II: Nu. Dar de ce mă-n-trebi?

INGR. I: Fiindcă nici eu nu pot să dorm.

INGR. II: Dar de ce nu poți?

INGR. I: Fiindcă mă mușcă.

INGR. II: Ce? Conștiința?

INGR. I: Nu!... Că mă și mîncă. A'nceput să mă mînce pe spate.

INGR. II: Și pe mine pe picioare.

INGR. I: Să știi c-am luat de la vitei.

INGR. II: S-or fi răzbunat.

INGR. I: În orice caz, să știi că eu nu dau cu ce le-am dat lor.

INGR. II: Nici eu. Și nici cu hexacloran.

INGR. I (ridicîndu-se ca omul pe scaun): Eu, unul, nu dau decît cu gaz.

INGR. II: (ridicîndu-se și el): Și eu cu rom...

INGR. I: Pe dinăuntru?

INGR. II: Nu! Pe dinafară...

Că, pe dinăuntru, nu schimb eu tescovina mea, nici pe spumă de drojdie.

INGR. I: Și e bun romul la paraziți?

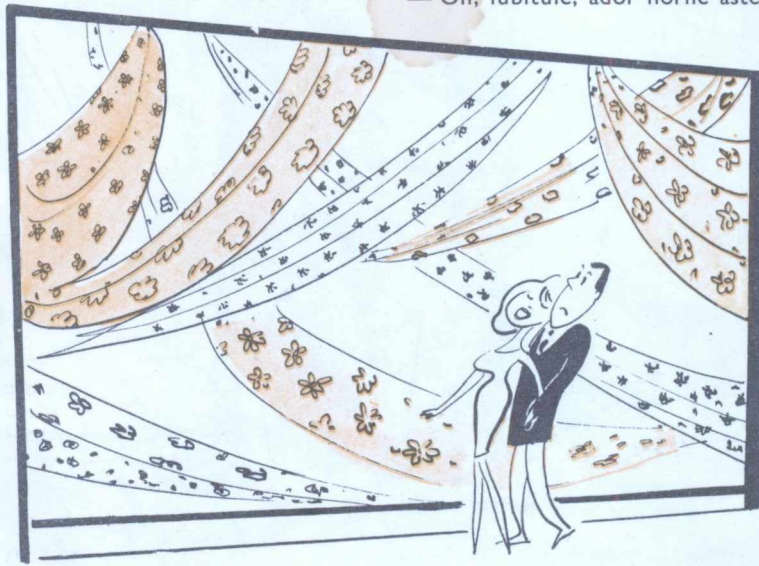
INGR. II: E cel mai bun leac de pe lume. Dar nu simplu. Amestecat cu cărămidă pisată. Te ungi bine, bine, peste tot și — din romul ăla — paraziții se'mbată tun și, pe urmă, își dau cu cărămidile în cap și se omoară, pînă la unu...

Desen de NELL COBAR

Prima întîlnire

— Oh, iubitule, ador florile astea...

A doua întîlnire

— Oh, iubitule, ador florile astea...

E p i g r a m e

Unui vînzător necinstit.

*Controlul dacă vine-i clar:
Te scoate plus de... inventar!*

Unui învățătoare emerite.

*Succese doar să ai mereu
Și zilele de soare pline...
Păcat că nu-s elevul tău,
Aș fi știut să scriu mai... bine!*

Unui codaș dintr-o cooperativă agricolă de producție.

*Cînd pe deal și cînd pe luncă
Obținu fără mirare
Nu succes la zile-muncă
Ci la zile de... plîmbare.*

Aurel Codreanu

Unui femei îndrăgostită de un bărbat mai mic decît ea cu 10 ani

*De un timp, dama de pică
Varsă lacrimi cu amar
Că de fantele de tobă
O desparte un decar.*

Gh. Zarafu

Unui surori medicale care nu lucrează cu atenție.

*Dînsa cînd mă îngrijește
Pentru mine e-un calvar
O fi soră, însă este
Soră vitregă, e clar?*

Unui șofer care are mania vitezei

*O spun ca o paranteză:
El mașina și-o adoră
Și aleargă c-o viteză
De vreo trei amenzi pe oră.*

Unui dentist fără pic de grijă pentru pacienți.

*Ce extracție păgînă
La acest dentist model!
Nu mai merg acolo pînă
Nu-l extrage și pe el.*

Unui oculist care permite prea multe libertăți soției sale.

*Ochi tratează cite-o mie,
Fără tîhnă, fără stop.
Doar cu soața lui, se știe
Dumnealui e cam... miop.*

Aurel Mădîrjac

Unuia care, după ce a primit locuință, nu-și plătește chiria.

*Cînd a primit apartamentul,
A mulțumit emoționat,
Pe urmă, drept recunoștință
El a rămas... îndatorat!*

Unuia care se «îmbolnăvește» des.

*Pe Molière, «bolnavul» nostru,
Din scoarță-n scoarță l-a citit,
Dorind să afle și metoda...
«Bolnavului inchipuit».*

Al. Ciuclea

Unui pescar nenorocos

*La prins somn, se știe,
Are insomnie.*

Unui ospătar care servește cu incetinitorul.

*Aștepți comanda, însă pînă
Sosește, țuica e bătrînă!*

Titu Gheorghiu-Vaslui

LA UNIVERSITATEA DIN MADRID

— Îl văd de la o vreme în facultatea noastră. De la ce secție o fi?

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

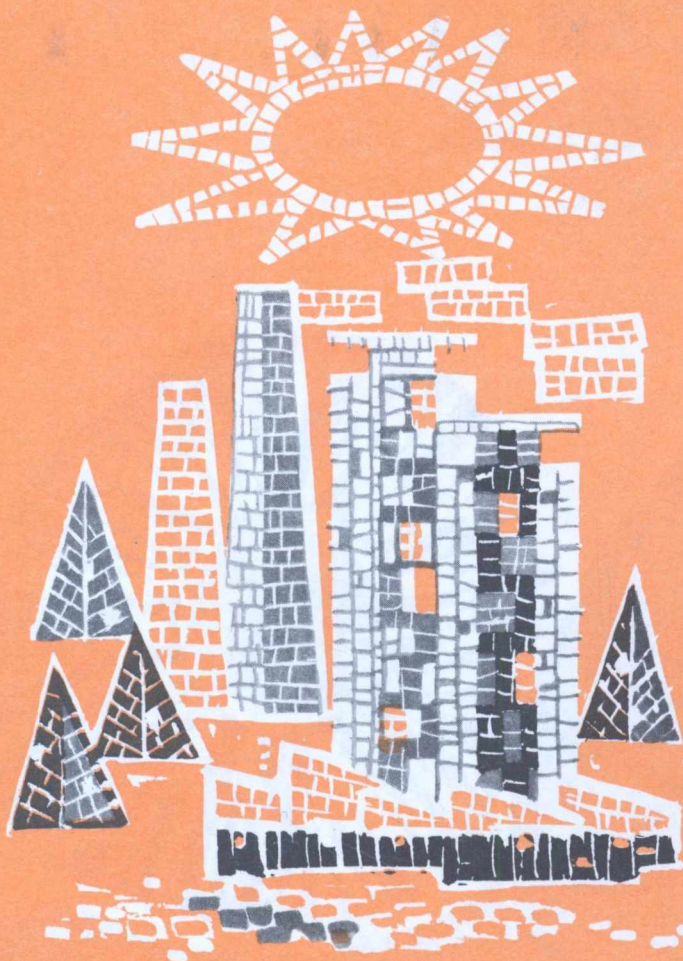

TRĂIASCĂ
ZIUA SOLIDARITĂȚII
INTERNAȚIONALE A
CELOR CE MUNCESC

VLAD CRIVĂȚ 65

Nadejda

1 Mai

*E 1 Mai, sol de prietenie,
simbolul muncii, cunoscutu-i nume
popoarele îl duc ca o făclie
să lumineze pacea peste lume.*

*Magnetizat de-a florilor culoare
sosește Mai, mult așteptatul mire,
mireasă, țara, îi întinde-n zare
Belșugul ei de cîntec și iubire.*

*Voal de lumini Bicazu-i dăruiește,
și Reșița buchetele de stele,
nuntașii îl salută tinerește
urcați la Argeș pe înalte schele.*

*Incandescente flamuri ard în larguri
iar litoralul cu zidirea-i albă
îmi pare, strălucind printre catarguri,
la gîtul țării însoțită salbă.*

*Ca un solfegiu vesel adierea
pe partitura noilor orașe,*

*cu glas de pionieri a spart tăcerea
urcînd spre slăvi cîntările gingașe.*

*Beteli de aur grînele brodează,
presimt în holde fire de lumină
Din soare toarse, rază după rază
pe înflorita plaiului hermină.*

*Drept vorniceii petarde colorate
vestesc în parcuri munta somptuoasă
largi curcubeie, în covor pictate,
au invadat pe fiecă terasă.*

*Viu îmbrăcată-n rochie de petale
purtînd de braț, în stînga, primăvara
întîmpină pe trepte vegetale
mirele său, îmbujorată țara!*

*Și eu ridic din dulcea razachie
paharul plin, poftit la marea masă,
cîntînd pentru adîncă omenie
și pentru cea mai harnică mireasă!*

NICOLAE TĂUTU

ARISTICA

de SADI RUDEANU

...Aș vrea să dau un telefon tovarășului Aristică Lungu de la centrală și nu știu cum s-o întorc ca să iasă bine. Tovarășul Aristică lucrează la contabilitate și aș vrea să-l întreb cînd îmi dă banii de deplasare că el e cu formele în problema asta, dar nu pot să mă decid. Cînd îl întreb cînd se dă ceva, orice ar fi, tovarășul Aristică îmi răspunde pe un astfel de ton de parcă ți-ar da de la el încît îți vine să juri că în fiecare lună omul scoate din buzunar cîteva zeci de mii și împarte bani la toată lumea, așa că atunci cînd îl întreb e bine ca, în loc să-ți formulezi întrebarea «Cînd mi se dau banii?» să-l întreb mai curînd: «Cînd îmi dai banii de deplasare, nea Aristică?» și parcă, parcă, așa îl mai îndulcești cu un gram, dar nici cu un miligram mai mult pentru că tov. Aristică are în depozit o asemenea cantitate de acreală pentru cei care-l întreabă cînd se dă una sau cînd se dă alta încît ar fi necesară o recoltă de zahăr pe un an ca să-l îndulcești într-atît încît să-ți răspundă ca un om care nu-ți face nici o favoare, ci își face, de fapt, meseria lui așa cum ți-o faci și tu pe a ta.

Așa că acum stau și mă gîndesc cum să fac, cum să dreg pentru ca întrebarea mea să nu-l supere. Dacă-i dau telefon și-l întreb dimineata la șapte jumătate-opt o să-mi răspundă: «Bine, domnule, nici n-am apucat să intru bine în birou, nici pălăria pe cuier nu mi-am pus-o, nici balonul în cui nu l-am agățat și mă și iei la telefon cu banii dumitale, așa cu noaptea în cap? Dumneata crezi că eu altă treabă nu am decît să dau informații la telefon în legătură cu banii pentru deplasări?»

Desigur că în locul acestui discurs ar putea să-mi răspundă în trei vorbe «Se dau miine» sau «Se dau poimiine», dar n-o să-mi răspundă așa pentru că, dacă mi-ar răspunde așa, ar însemna că tovarășul Aristica e obi-

nav și trebuie să recunosc că, în douăzeci de ani, tovarășul Aristică nu a fost bolnav nici o secundă, în schimb nu am aici spațiu ca să-i înșir pe cei pe care i-a îmbolnăvit el.

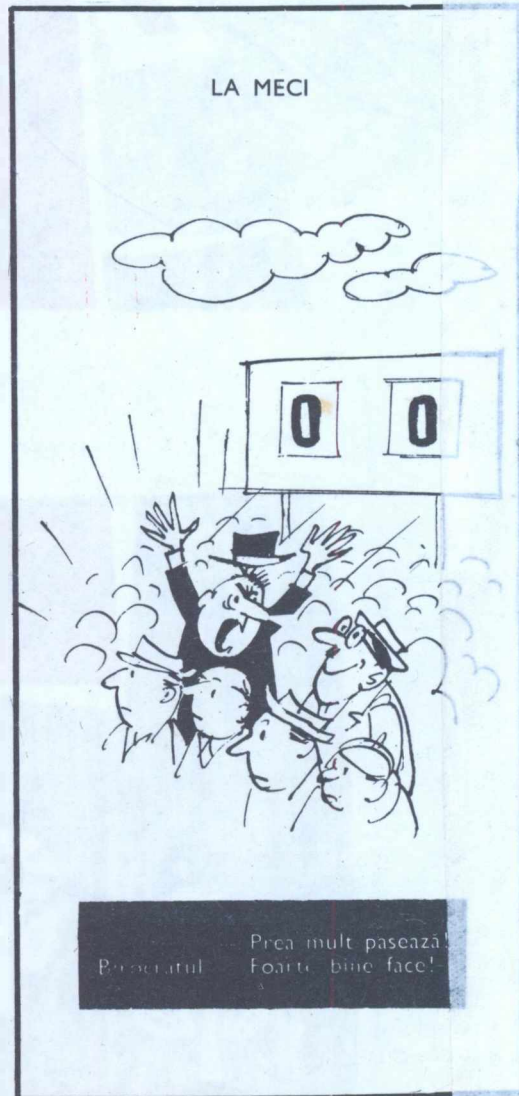
Așa că mă gîndesc să-i dau telefon pe la zece-unsprezece. Dar atunci o să-mi răspundă altceva: «Bine, mă tovarășe, n-apuc să iau și eu o îmbucătură în gură, să-mi viu și eu în fire un minut-două acolo, să capăt forțe noi ca să pot munci pînă la trei, că săriți cu telefoanele pe capul meu «cînd se dau banii!» «cînd se dau deplasările?» Atîta știți, atîta vă interesează, atîta vă preocupă și nu-i lăsați nici pe alții să lucreze sau să-și ia gustarea după patru ore de muncă!».

Și toate astea o să mi le arunce cu gura plină, mestecînd și făcînd pauze ca să muste sau să pună sare pe oul fiert sau să ungă cu muștar felia de șuncă pe care tocmai o savura. Desigur ar fi mai simplu să-mi răspundă scurt: «Îi primești miine» sau «Îi primești poimiine» și asta i-ar folosi și lui că nu s-ar mai deranja atît de mult de la gustare, dar lui nu-i folosește gustarea, lui îi folosește dacă-mi scoate mie sufletul, dacă mă face de două parale și dacă îmi trîntește receptorul fără să-mi spună cînd primesc banii pentru deplasare.

L-aș chema atunci pe la orele unu-două, dar o să-mi răspundă cu o gură cit o șură: Bine domnule, dumneata ai impresia că eu stau și aștept cu limba scoasă telefonul dumitale ca să-ți dau diverse informații, tocmai acum în orele de virf cînd nu-mi mai vîd capul de treburi? Ce să fac mai întîi? Să-ți răspund dumitale la telefon sau să mă duc la tovarășul director care m-a chemat urgent la el? (și mai zbiară în continuare vreo zece minute). Să fac conversație cu dumneata sau să rezolv niște lucrări pe care le cere

Desen de GH. CHIRIAC

LA MECI

Prea mult pasează
Bucureștii foarte bine face!

(Urmare în pag. 13)

DiALOG

(ÎNREGISTRAT ÎN CURTEA ATELIERULUI DE REPARAȚII AL „ÎNTEPRINDERII INDUSTRIALE LOCALE MEDIAȘ”)

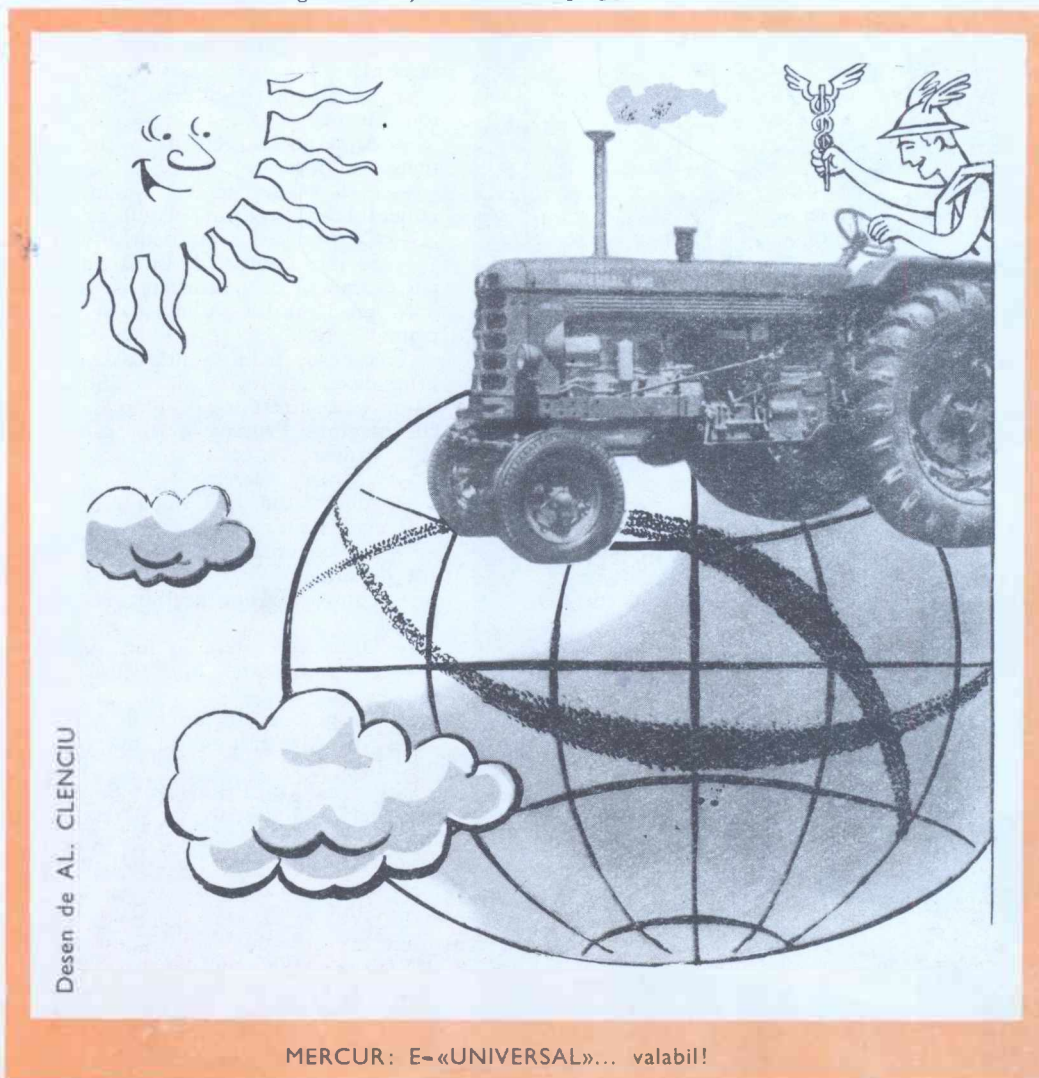
— Ce e ăsta, tovarășe?
 — Un recipient de aer comprimat.
 — Și de ce stă în curte?
 — Păi dacă e de aer?
 — Aha! Fiind un recipient de aer comprimat, a fost scos la aer ca să se mai decongestioneze...
 — (cu un suris) Exact.
 — Și cât timp trebuie să stea la aer?
 — Păiiiiii... deocamdată, stă numai de doi ani... Dar mai are vreme. E greu pină te obișnuiești cu viața în aer liber...
 — Și de ce stă?
 — Fiindcă nu merge.
 — Dar înainte de a fi stat, mergea?
 — De duduiu.
 — Pământul?
 — Nuuu, moara!
 — Ce moară?
 — Din Bazna. Pină în ziua cînd a luat-o razna.
 — S-a mutat moara?
 — Nu... El și-a făcut de cap, pină s-a stricat.
 — I-auzi al naibii! După ce e stricat își mai dă și aere.
 — Ca să se mai răcorească.
 — Și, moara, ce face — de doi ani — fără el?
 — A rămas în aer.
 — Nu mai funcționează?
 — Ba da. Dar fără recipient. A fost înlocuit.
 — Cu un altul mai perfecționat?
 — Ași! Cu un motor de pe vremea lui Pazvante.
 — De ciți cai putere?
 — De nouă oameni. Uneori, chiar și de zece. După cum se-ntîmplă.
 — N-nțeleg...
 — Dar e foarte simplu, tovarășe. Recipientul ăsta aparține morii din Bazna, pe care o pune, automat, în funcțiune. Și — de-acum doi ani, de cînd s-a defectat, a fost înlocuit cu oameni.
 — Cum așa?
 — Da, fiindcă atunci cînd vin la moară să macine, trebuie să se strîngă cite 9—10 cetățeni la un loc și cu toții, mină de la mină, să miște volanul motorului de acțiune a morii. (ironic) Muncă înaintată, de!... Omul înlocuiește mașina.
 — Un moment, te rog. S-o luăm, pe rînd, ca la moară...
 — S-o luăm...
 — Moara din Bazna de cine depinde?
 — Pină acum doi ani, cînd s-a defectat recipientul, depindea de el. D-atunci depinde de cine vine să macine.
 — Nu te-ntreb de cine depinde din punct de vedere mecanic...
 — Aaaa! Bun! Din punctul ăla de vedere, depinde de «Întreprinderea industrială locală Mediaș».
 — Și, cînd s-a defectat recipientul care pune în funcțiune automat, moara ce-a făcut...?
 — A stat. Tot automat. (cu un suris) Am văzut și eu o moară stricată, care tace.
 — Și cu recipientul ce s-a întîmplat?
 — L-a trimis aici, unde îl vezi... La odihnă. Adică, la «atelierul de reparații al întreprinderii».
 — Și, de doi ani, de cînd stă aici, de ce n-a fost reparat?

— Da' ce? Dumneata crezi că reparațiile se fac, așa, de capul lor? Se «autodeservesc singure» ca la Alimentara? Are Kira socoteală, tovarășe!
 — O fi avînd. Dar și cetățenii cred că au și ei socotelile lor cu moara.
 — Ehe! Cîte reclamații n-au făcut.
 — Cui?
 — Cuiului! Că e un cui la mijloc.
 — Ce fel de cui?
 — Responsabil...
 — Fii serios tovarășe. Am impresia că vrei să-mi tai piroane. Cine e cuiul ăsta al lui Pepelea?
 — Nu e al lui Pepelea. Este al responsabilului serviciului dispecer cu morile.
 — Și el n-a luat nici o măsură?
 — Ba, daaa! Că e foarte săritor. A luat imediat măsuri să se încheie un proces verbal pentru fiecare reclamație.
 — Și?
 — Și procesele verbale le trimite, regulat, directorului întreprinderii...
 — Care...
 — Care, pe loc, le înaintează inginerului-sef.

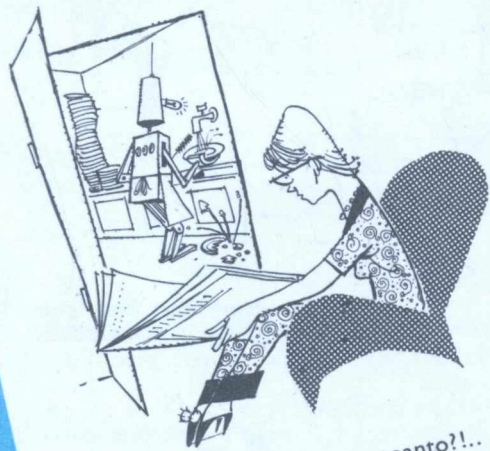
— Iar el...
 — Iar el ia măsuri urgente ca toate procesele verbale să fie restituite responsabilului serviciului dispecer cu morile pentru a fi rezolvate...
 — Și-atunci, dînsul, ce face?
 — Face un nou proces verbal de restituire a proceselor-verbale și îl trimite directorului, care îl înaintează inginerului-sef. Iar acesta dă imediat dispozițiuni ca totul să fie retrimis tovarășului responsabil al serviciului dispecer cu morile în aceeași stare.
 — Și, în timpul ăsta, moara?
 — Macină de doi ani cu oameni, iar recipientul de aer comprimat stă, precum se vede, la aer curat, aici, în curtea atelierului de reparații, condamnat să moară, fără moară.

Tractorul românesc UNIVERSAL 650 a obținut medalia de aur la Tîrgul internațional de la Leipzig.

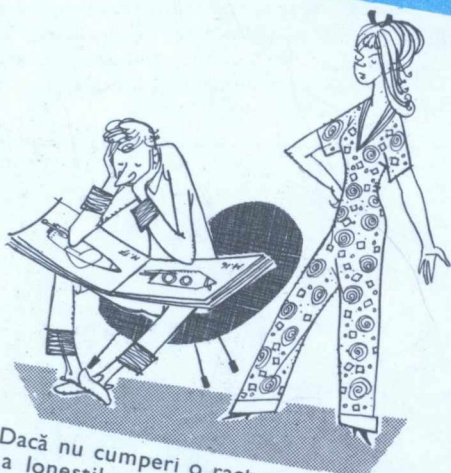

Desen de AL. CLENCIU

MERCUR: E-«UNIVERSAL»... valabil!

-- Iar ai spart ceva, toanto?!..

— Dacă nu cumperi o rachetă mai scumpă decât a loneștilor, să știi că nici nu mă sui în ea!

Racheta-stop

— Nu vrea nici unul să mă ducă pe Saturn: cică e cu inel!...

INTERVIU

Șefului meu i-a venit o idee. Acum citeva zile m-a chemat la el și mi-a spus:

— Trebuie să aduci de urgență un interviu cu Primăvara.

— Cu cine?

— Cu Primăvara.

— N-ar fi mai bine cu Angela Moldovan? Are și voce...

— Nu! zice. Te duci de 1 Mai și iei un interviu Primăverii. Până seara vreau să-l am.

Ordinul e ordin, așa că în ziua de 1 Mai am pornit în căutarea Primăverii. Pe bulevard, coloane de manifestații, care alegorice, cîntec, valuri de flori. Deodată zăresc în coloana textelistelor o fată frumoasă. Numai bucurie și cîntec, cu ochii albaștri ca cerul. O opresc și ca să o indentific o întreb:

— Vă plac florile?

— Sint pasiunea mea!

Ea trebuie să fie.

— Și ce flori vă plac mai mult?

— Imprimeurile executate în fabrica noastră.

«E spirituală» — gîndesc. Și ca să fiu în ton urmez:

— Anul acesta veți da o producție mai mare de flori?

— N-ai văzut panoul? Ne-am luat angajamentul să depășim planul cu 20%.

— Ce proiecte aveți pentru viitor?

— Să dau țesături de bună calitate, să-mi iau examenul de maturitate și să mă mărit.

M-am lămurit. Nu e ea. Și era atît de primăvăratică!...

Trec peste drum la altă coloană, unde un grup de gimnaste stă în echilibru pe niște bare. Una dintre ele e blondă și seamănă cu imaginea Primăverii din cartea cu povești. Încerc:

— Vă place soarele?

— Alerg toată ziua după el.

E clar. Ea e.

— De ce credeți că vă apreciază lumea atît de mult?

— Pentru că am obținut rezultate bune la sol.

— Unde veți pleca în luna iulie?

— În străinătate. Sper să ies pe locul întâi.

— Vă grăbiți atît de mult să plecați?

— Nu. Mă grăbesc să mă întorc cu o medalie.

Nu e nici ea Primăvara. Și cit de bine seamănă! Mă despart cu părere de rău și mă îndrept spre o coloană de pionieri. O fetiță îmi zimbește fluturînd un steguleț N-o fi ea?

— Salut voios! zice.

— Bine că te revăd! — mă bucur eu. Mi-a fost dor de tine toată iarna.

— Glumești, tanti! ride fetița. Abia ai scris săptămîna trecută un reportaj despre școala noastră nouă. Nu mă mai recunoști? Ca să vezi ce feste îmi joacă memoria!

— Ne-am și fotografiat! — urmează fetița

cu reproș.

Și are dreptate. Cum s-o uit? Doar e fotografiată lingă mine, cu un buchet mare de flori în brațe. Ca să-mi repar greșeala îi cumpăr un balon și plec mai departe. Zăresc lingă un chioșc cu crenvurști, mîncînd cu poftă, o tinăra în rochiță scurtă de saten și cu coroniță de flori pe cap. Oftez ușurată și mă adresez direct:

— Nu sînteți dv. Primăvara?

— Oh! zice fata uimită. Eu sînt. Cum de m-ați recunoscut?

— Am fler! mă laud eu.

— Nu serviți un crenvurșt? mă îndeamnă ea.

Mă încrunt puțin deoarece gestul mi se pare mult prea prozaic, dar accept de teamă să n-o supăr.

— Aș vrea să stăm puțin de vorbă.

Și deoarece coloana e în repaus, mă invită pe o ladă de suc, goală.

— De cînd purtați numele de Primăvara? încep eu s-o întreb.

— De anul trecut.

— Cum? Eu credeam că existați în de la începutul lumii!

Fata ride.

— Aș! Străbunica noastră Eva mergea desculță. Nu avea nevoie de mine, măcar că pielea de șarpe e materialul pe care-l apreciez cel mai mult. Sînt bune și imitațiile.

N-o contrazic. Trebuie să fie vorba de vreo astenie de primăvară. Poate-și revine. Caut să o ajut:

— Deci epocile trecute nu vă interesează?

— Ba mă interesează foarte mult. De exemplu epoca romană, după care mă inspir.

— Ah, firește! exclam eu bucuroasă că o ia pe făgașul normal. Romanii sărbătoreau întotdeauna primăvara. E anotimpul în care Apollo urcă povîrnișurile Parnasului spre a se întîlni cu cele nouă muze. Vă ocupați deci de inimile oamenilor...

— Mă ocup mai mult de picioare.

— Poftim?

— N-ai văzut sandaua-pantof numită «Primăvara»?

— Ce legătură are?

— Are o legătură frumoasă, din pielea gen roman. E modelul făcut de mine. Iau și premiu la o expoziție în străinătate. De-asta, în fabrică, îmi spun toți «Primăvara». Hei, unde fugi, tovarășă reporter? Nu mai bei un suc?

Am băut două, dar în altă parte, ca să

mă răcoresc. De după colțul străzii înaintez un car alegoric. E un bloc în miniatură, executat din prefabricate. La fereastră zăresc o fată printre ghivece cu flori făcînd cu mina fluvialului de oameni. Deasupra un panou vestește succesele noastre în construcțiile de locuințe. Fata ride în plin soare. Parcă-i de aur. Așa trebuie să arate Primăvara. Îi strig.

— Dă-te jos de-acolo. Vreausă-ți iau un

PRIMĂVARA

*Cu flori și cîntec îi ieșim în cale
Acestui 1 Mai, multicolor;
Țînesc spre soare salve de urale
Din inima întregului popor.*

*Mindria noastră șade la tribună
Și faptele acestor spornici ami
Le trecem în revistă împreună,
Cu ochi de muncitori și de țărani.*

*Păduri de brațe, schelele semeșe
Înalță steaguri vii, sărbătorești
Și visele sînt tot mai îndrăznețe
Pe tot cuprinsul vetrei rominești.*

*Ne-am ridicat, frumos, între popoare
Prestigiul țării-n lume l-am crescut;
Călcăm în front cu lumea muncitoare
Pe leninistul drum, neabătut.*

*Cu flori și cîntec îi ieșim în cale
Acestui 1 Mai, multicolor,
Uniți sub steagul tinereții tale
Partidul meu — mereu biruitor.*

STELIAN FILIP

RODICA TOTT

intervi.

— Nu pot. Trebuie să mă vadă lumea. Vîno joi la ședința constructorilor. Țin un referat.

— Nu ești tu Primăvara?

— Eu sînt Ilinca Marin, constructor fruntaș. Caută-mă la trustul III.

Mă îndepărtez nespuse de tristă. Mă așez pe bordura trotuarului și privesc. Toată lumea cîntă, numai eu oțtez. O femeie se desprinde din coloană și vine spre mine. Are o privire blindă, ca de mamă. Te pome-nești că ea o fi? I s-o fi făcut milă...

— De ce ești atît de palidă?

— Nu sînt palidă. Sînt tristă. Vă caut lemurt.

— Cauți «Salvarea?»

— Sigur! Altfel ce mă fac cu interviul? Nu sînteți dv. Primăvara?

Femeia mă privește lung.

— Da, eu sînt. Hai cu mine...

— Unde?

— După colț. E mai răcoare.

După colț o mașină albă, o măsuță albă și o cutie mare albă. Primăvara mă așază pe un scaun.

— Îmi dați interviul?

— Da, mai întii ia paharul ăsta.

În pahar un lichid amar. Îl beau. Ce nu face un reporter pentru un material? Pe urmă îmi pune o compresă cu apă rece la cap și îmi dă și un bulin.

— Ai umblat prea mult prin soare. Te simți acum mai bine?

— Oh, da. Cu mult mai bine. Vă plac florile...?

— Foarte mult! zîmbește femeia. Și mai îmi dă un bulin. Simt o moleșeală plăcută și îmi vine să cînt.

— Unde plecați în luna iulie?

— La mare — și îmi schimbă compresa.

— Anul acesta o să aduceți multe ploii?

— Așa și așa! — și face semn la mașină.

Dar nu mă sui. Am treabă.

— Unde te duci? mă întrebă neliniștită femeia.

— Mă duc să defilez. M-am lămurit cu interviul. Sînt un reporter cu ghinion.

— Dar pe cine cauți în fond?

— Nu v-am spus? Primăvara...

— Și n-ai găsit-o încă?

— Nu...

— Bine, dar primăvara e aici, în inima mea, în inima ta, în inimile tuturor. Nu vezi? Primăvara trece acum prin fața tribunelor...

Nu mai știu ce i-am răspuns medicului. De emoție am fugit și cu compresa la cap. M-am strecurat modestă într-o coloană și m-am pierdut în valul acela de oameni. În fața tribunei am strigat din toată inima: — Trăiască 1 Mai!

Pe urmă m-am alăturat unui grup de muncitori și am plecat spre lacul Herăstrău. Mai înainte am dat însă un telefon la redacție: «Imposibil de luat interviu Primăverii. Prea multe personaje: femei și bărbați, tineret, copii... Propun poezie, roman, epopee. Adresați Uniunea Scriitorilor».

Și am jucat «Perinița» pînă seara tîrziu.

*Cînd nu se curăță la
tîmp pășunile de scaeți și
mărăcini.*

— Nu știu de unde-ți
veni și ție ideea să mergi
duminica la iarbă verde!..

Desen de
ADRIAN ANDRONIC

Cronica surîsului

RADU COSAȘU

LUNI. — Mă întâlnesc pe stradă cu amicul V., regizor la echipa de teatru a unei fabrici de motopompe, în timpul liber — inginer. Discutam de una, de alta, de toate, de nimic — de la Vitan până-n piața Națiunii. Ajungem și la problema celibatului său. Această situație neplăcută nu se va mai prelungi, amicul V. asigurându-mă că, în sfârșit, și-a găsit femeia, anume — ingenua echipei, un talent «care sparge nori și înghite avioane». Mai concret:

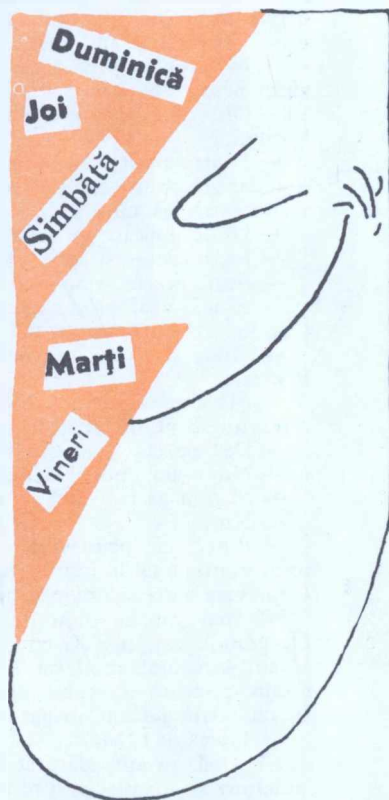
— M-am îndrăgostit de ea la etapa raională, ne logodim la faza pe oraș, ne căsătorim după faza republicană a concursului bienal!

N-am văzut nimic regizat de V., inginerul, însă mi se pare tulburător ca un spectacol brechtian.

MARȚI. Mi s-a terminat pasta de dinți, într-o drogherie și cer un tub de «Clorofilă», sint adepții «Clorofilei». Mi se oferă «Primăvara». Pasta de dinți «Primăvara». N-am făcut niciodată suprealism (nici nu mă născusem pe vremea aceea), dar a te spăla pe dinți cu primăvara îmi apare ca o aventură lirică de la care ar fi inadmisibil să mă sustrag. Ar fi o lașitate, o prejudecată — așa cum la mare, într-o vară, am refuzat să mănânc porumbel pané. Eram obsedat că porumbelul e pasărea de după potop, ramura de măsline în cioc, eroul altor poeme generoase, — și nu poate fi făcut pané, ca orice vițel, ca orice porc. Totuși, pané-ul a fost delicios.

Să terminăm cu prejudecățile, sistem oameni evoluți: pané-ul e pané, poezia e poezie, mă pot spăla pe dinți cu primăvara. Pasta e într-adevăr excelentă. Urez o dezvoltare armonioasă a talentului poetic, tuturor nomenclatorilor din fabricile industriei noastre de larg consum: creme de ghetă — «Melancolia», aspiratoare — «Murmurul primăverii», ceara de parchet «Cândoarea».

MIERCURI. Nu cred că literatura — mă refer chiar la cea universală — a făcut bine ocupându-se de acea perioadă a dragostei, denumită, indeobște, pasiunea. Pasiunea până la căsătorie, precizez. Ea n-a văzut tot adevărul, nu a dus analiza până la capăt și ne-a împuiat mintea cu «fel de fel de supe» — cum ar zice Gogol. Desigur, s-au descris și cazuri ferice de pasiune chiar în timpul căsătoriei. Dar de ce nu s-a ocupat nimeni, nici un clasic, de pasiunea pusă într-un divorț? În ce mă privește, sint clarificat. Azi am asistat la divorțul perechii Z—Z. Dosarul procesului avea proporțiile volumului «Despre dragoste» al lui Stendhal în care genialul analiza apariția sentimentului numit și toate meandrele lui — de la răsărit până la apus. Cei doi împriținați și-au aruncat adevărurile în față cu o voluptate demnă de primul sărut, cu o energie de neegalat în cele mai substanțiale declarații de amor. După ce instanța a admis divorțul (a treia înfățișare

de altfel) cei doi Z au ris fericiți ca nimeni în lumea asta, s-au felicitat ca la ofițerul stării civile și pe scările tribunalului au cerut unui fotograf — ocupat cu nenumăratele perechi de îndrăgostiți din parcul de peste drum — să-i pozeze, pentru a avea o ultimă fotografie... Aș vrea să-i văd în viitoarele lor amururi.

JOI. — Știi de ce Aurora P., cronicarul de artă plastică face praf fiecare tablou al lui Pavel M., care trebuie să admită — e un băiat foarte talentat?...

— E mai mult decît talentat. E genial, categoric... replică, ca să-i fac plăcere amicului J.

— Îmi pare bine. Totuși află că domnișoara îl face praf pentru că băiatul a cerut-o odată în căsătorie și după aceea a renunțat!

— Și de ce te superi? Încercă să fii calm.

— Cum domnule, vrei să-mi spui...?

— Vreau să-ți spun că e firesc. Arta, fără o bază omenească nu poate fi discutată...

J. îmi întoarce spatele, se duce la o altă masă și cere un filtru. Probabil că nu m-a înțeles.

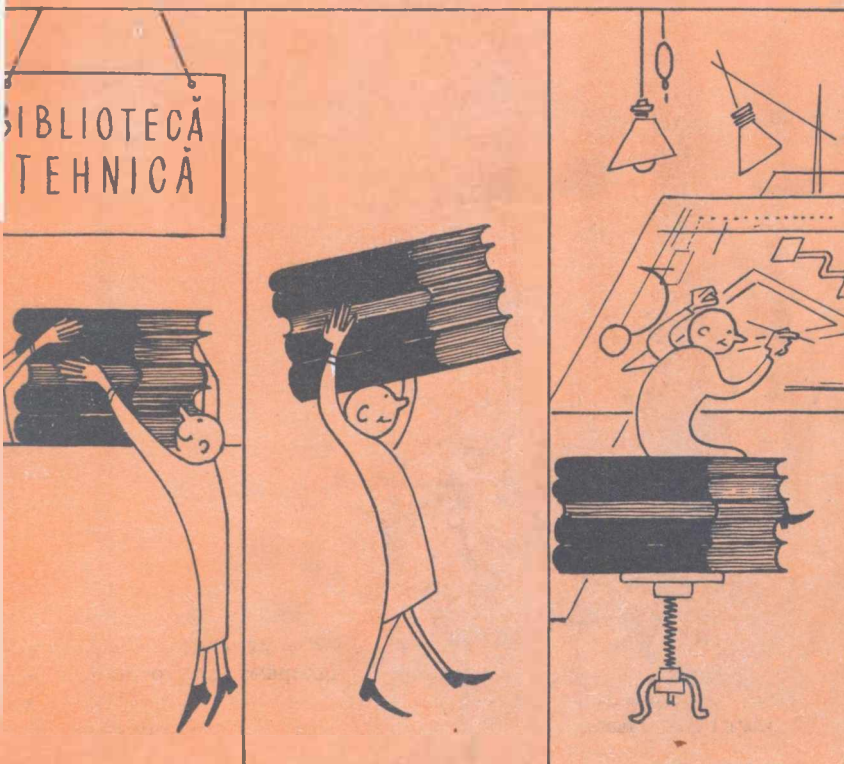
VINERI. O altă idee falsă: o idee valoroasă trebuie dusă până la capăt. Există idei valoroase tocmai prin faptul că nu sint duse până la capăt. Duse până la capăt nu ar mai fi valoroase. Amicul N, numit chiar azi șef al unui laborator de betoane, s-a impus printr-o tehnică admirabilă: la fiecare nemulțumire în serviciu, scoate din portvizitul său — demisia! Nu strigă, nu bate cu pumnul în

birou, nu amenință — își depune demisia, redactată în termeni sobri, de aproape un an de zile. Nu pleacă de acasă fără demisie. Șefii săi nici nu îndrăznesc să citească, îi dau satisfacție, îl avansează în muncă, amicul J. pune demisia în buzunar. E fără îndoială, un om valoros, — dar mă gândesc, cu totul prin absurd, dacă într-o bună dimineață un șef mai slab de înger i-ar accepta demisia și l-ar lăsa să-și ducă ideea până la capăt. Norocul său, dacă nu chiar valoarea sa, se bazează pe lipsa de umor a șefilor săi.

SÎMBĂTĂ. Dimineața, în camera mea, năvălește Mona, o fetiță de 3 ani, 5 luni, 14 zile, 15 zile, 16 zile, are șorțulețul curat și călcat; mestecă un biscuit; nu-mi spune bună dimineața, nu se uită la mine, nici la dreapta nici la stînga. Se duce direct la craniul de pe biroul meu. Îl fixează, înghițind și ștergindu-și buzele cu limba; apoi, viră degetele în orbitele goale și ride, a muzată profund; își viră degetul mic în alveolele sparte și ride; arătătorul și inelarul, întoarse comic, le fixează în găurile nasului — iar eu surd, un milimetru, milimetrul de suris pe ziaua în curs.

DUMINICĂ. Citesc în ziare că în rîndurile coloniei de hitleristi europeni din America de Sud domnește o mare panică. Unul de-al lor a fost găsit împușcat într-un hotel din Brazilia; un altul a fost prins la aeroport cu pașaport fals și a făcut mărturisiri timp de două zile; călăul cutare e în Paraguay sub numele de..., doctorul G., inventatorul unei metode de exterminare foarte rapidă, e colecționar de artă în Uruguay, sub numele de..., sub următoarele semnamente... La toate acestea, se adaugă vestea îngrozitoare că, după cît se pare, anul 1965 nu va fi anul salvator — cum se așteptau, — 1965 nu va fi anul iertării. Îi văd — printre rîndurile ziarului — schimbîndu-și mustățile, perucile, machiajul; asaltînd cosmeticienii pentru a le modifica ridurile dacă nu întreaga față; chirurgii esteticieni întorcîndu-le frumos o mină sau un picior pentru a le asigura noi semnamente. Lungi nopți albe pentru noi pașapoarte, cu alte fotografii, cu alte date, cu alte nume. E un coșmar — de ce să nu admitem, — noi pentru a fi oameni doar nu am omorît pe nimeni și nimic din ce e omenesc nu ne e străin — e o panică de animale, de bestii incolțite care-mi umple inima de bucurie, iar pe față îmi aduce un suris de satisfacție, — departe de surisul acestei primăveri. La urma urmei, spaima lor îmi asigură un bun sfârșit de săptămînă, de ce să mă plîng?

Desen de V. VASILIU

FĂRĂ CUVINTE

ROMINIA-TURCIA

3-1 (0-1)

de NICUȚĂ TĂNASE

Desen de N. CORNELIU

FĂRĂ CUVINTE

Pe malul mării, un copil găsisse
O midie cu valvele închise,
O răsuci în palme cu răbdare
Tot căutînd ușița de intrare
Prin care, țincul meu nădăjduia
Încrăzător în sine, c-ar putea
Să vadă curios cam ce conține
Această taină înclieată bine,
Formată doar din două carapace
Atît de rezistente și opace
Și negăsind nici cheia, nici zăvorul,
Copilul a-ncercat-o cu piciorul
Firește, apăsînd-o mai întîi
Cu grijă și sfială sub călcîi,
Crezînd că scoica va ceda ușor
La prima apăsare de picior.
Apoi lovi cu pumnul îndesat;
Nimic. Cu piatra. Nici un rezultat.
Într-un tîrziu veni un cetățean
Avînd în salopetă un ciocan.
— Ascultă, nene, sparge-o dumneata
Că mor dacă nu aflu ce-i în ea!
Drept care omul, a zîmbit un pic
Și-a spart-o.

— Uite, zise, nu-i nimic,
Decît pușină mizgă ca un clei,
Atît ascunde scoica-n miezul ei.

Nimicul cîte-odată stă ascuns
Sub înveliș cît mai de nepătruns
Ca ajungînd la el prin muncă grea
Să crezi că totuși poate, e ceva.

MIRCEA PAVELESCU

STADION: «23 August».
INTRĂRI: Iancului, maior Coravu,
Bulevardul Muncii și peste gard.
TEREN: Cu gazon, dar verde.
SPECTATORI: 97 642 (ori
97 643, nu mai țin minte dacă
m-am numărat sau nu și pe mine),
dintre care 16 432 din provincie,
10 613 veniți prin O.N.T., iar
restul în delegații la ministere și
direcții generale, cu acte de rezolvat.
ECHIPELE: România: 1-4-2-4,
în total 11. Turcia: Exact la fel.
ARBITRII: Unul pe centru, unul
pe stînga și unul pe dreapta. Total
trei (cel de la centru nu era român,
fluiera într-o limbă străină).
AU MARCAT: În poarta noastră
un turc. În poarta lor doi romîni
de la Rapid și unul de la Steaua.

În minutul în care a marcat turcul golul, pe stadion s-a așternut o liniște adîncă. Se auzeau doar scrișnete și oftaturi autohtone. Imediat s-au aprins 97 642 ori 97 643 de țigări «Mărășești», «Carpați» cu filtru sau fără, «Unirea», «Snagov» și «Pinguin». După ce au tras toți fum în piept, a început o tuse tabagică, dar nu se auzea prea tare din cauza trompetei lui Tudorică al nostru, care a început să sune deșteptarea.

După noul regulament, de cîte ori se marchează un gol, echipa care a primit boaba are dreptul să înceapă jocul. Așadar s-a pus mingea la centru și a început din nou lupta. A fost un meci de mare uzură și a durat în total 90 de minute. Exact la mijlocul celor 90 de minute, arbitrul, consultîndu-se cu un grup de tovarăși, a căzut de acord să le dea jucătorilor o pauză. A fluierat, și fotbalistii noștri, uitîndu-se pătrat la portar, au pornit abătuți spre cabină, unde erau așteptați de organizatori cu flori de măr, lămii, portocale și suc. Turcii au fost serviți și ei.

La acest meci s-au mîncat 3 862 kg semințe de dovleac, 1 949 kg semințe de floarea soarelui și s-au fumat 1 365 000 țigări diferite. Cifrele sînt verificate de mine, așa că puteți avea încredere. M-a ajutat și un văr al meu care e contabil principal la un S.M.T. din Covurlui.

În pauză m-am deplasat la masa presei, unde de asemenea se fuma foarte mult și se făcea mărunt din buze. Am cerut cronicarilor noștri sportivi pronosticul final și cîteva păreri în legătură cu prima repriză. Iată ce ne-au declarat:

— Tovarășe Dan Olteanu, cum veți începe dv. cronica sportivă pentru «Informația Bucureștilui» de mîine?

— «La pauză, jucătorii noștri au plecat spre cabină posomorîți...».

— Și cum veți încheia cronica?

— Cu «Bravo băieți! Dacă scoatem și la Istanbul un meci egal, vă sărut!».

M-am apropiat de reprezentantul «Tribunei»:

— Tovarășe Eugen Barbu, după părerea dumitale, care va fi rezultatul final?

— Le-arăt eu lor!

— Și dacă vom învinge totuși?

— Îl pun pe prietenul meu Puk să-i felicite.

Pe Teodor Mazilu, cronicarul nostru contemporan, l-am găsit într-un colț al Sectorului 0, dezlegînd de unul singur probleme de șah. Cînd a dat cu ochii de mine m-a întrebat:

— S-a terminat prima repriză? S-a marcat vreun gol? Cine a marcat?

— Un turc.

— Ce vorbești, dom'le? Și pentru cine a marcat turcul? Pentru noi ori pentru ei?

— Pentru ei.

— Se poate și asta?

— După noua ortografie se poate... Ce pronostic final dai?

— Nu m-amestec. Dacă rămîneau fotbalistii noștri pitici...! De ce au crescut, domnule?... Domnule, decît o înfrîngere, mai bine moartea!

Îmi declară Fănuș Neagu:

— Vii de la cabină. Am stat de vorbă cu jucătorii și antrenorul selecționatei noastre.

— Și?

— Vrei un pronostic final? Întreabă-mă după meci și-ți dau rezultatul exact.

Îi întreb pe reprezentanții «Sportului Popular» Jack Beraru și C. Mantu:

— Rezultatul și cronica meciului România — Turcia pe care pagină va apărea mîine în «Sportul»? Pe pagina întîia ori într-un colț din pagina a treia?

— Ni s-a rezervat jumătate din pagina I-a. Titlul cu litere de-o șchioapă. Avem și titlul: «Cine ride la urmă, ride mai bine!».

A început și repriza secundă. Echipa noastră atacă dezlănțuit. Tribunele se ridică în picioare (nu știu cum se pot ridica niște tribune în picioare, dar dacă așa se spune...). Clopotele suporterilor echipei Rapid (tot ei, săracii!) scot niște sunete infernale. Goarna lui Tudorică te asurzește. Rezultat final: 3-1.

Bravo băieți!

*

Aceasta este cronica meciului România — Turcia scrisă și semnată de mine astăzi 20 aprilie 1965. Deci, cu două săptămîni înainte de meci. Dacă găsiți cumva niște inexactități în legătură cu rezultatul ori cu atmosfera tribunei, eu n-am nici o vină. Nu sînt Mafalda! Sînt și eu un biet cronicar sportiv începător. Începător, dar optimist.

Cu mij de scuze, al dumneavoastră,
Cel de mai sus

T u d o r M u ș a t e s c u

DIN „DICTIONARUL LIMBII ROMÎNE“

T — Literă cu paltonul pe umeri.

Talent — Carieră cu care te naști.

Tabachere — Debit personal pentru țigările altora.

Taciturn — Turn tăcut.

Tact — Ceea ce trebuie să ai ca să nu strici... ritmul în căsnicie.

Tacticos — Om din familia melcului.

Talangă... — Cînd îți stă muzica în gît.

Talaș — Bucle de scîndură tunsă.

Talmeș-balmeș — Texte alese pentru muzica ușoară.

Tandrețe — Clarul de lună al dragostei.

Tapeur — Dacă nu curge, pică.

Tapet — Pedepsit să stea la perete.

Tapîter — Om care trăiește pe arcuți.

Tapiserie — Lucruri pe care se brodează în relief, visuri turtite la domiciliu.

Tartoriță — Soție care te așteaptă, cînd întîrzi la aperitiv, cu clanța ușii în mînă, cu bigudiurile în păr și cu mătura în cumpănire.

Tată — Cuvînt care nu înseamnă exact ceea ce spune.

Taur — Răzbunarea vacii, fiindcă soțul e bou.

Tăbăcar — Individ care trăiește pe pielea altora.

Tăieței — Șpan de aluat.

Tălmaci — Persoană care aude pe limba ei și vorbește pe a altora.

Tavan — Ecranul noptilor albe.

Tăun — Poanta vitelor.

Tărițe — Făină în pielea goală.

Tăciune — Foc de serviciu.

Teacă — Sabie fără replică.

Teasc — Unul care îți stoarce lacrimi... de struguri.

Tei — Arbore cu flori în formă de ceai.

Teleleică — Femeie care își vede de casa altuia.

Televizor — Aparat pentru neinvitat musafiri.

Terasă — Cameră ieșită în oraș.

Telefon — Unul pe care îl ții în casă, ca să umble cu vorbe prin tîrg.

Tigăie — Specialistă în cozi.

Telemea — Brînză cu caș la gură.

Telegramă — Stil epistolar care exprimă ori mai mult decît trebuie, ori mai puțin decît era necesar.

Trăsnet... — Zgîrie-nori!

Tren — Șarpe ieșit la drum de fier.

Tragedie — Comedie căzută.

Tremurat — Primul scris al copiilor și, ultimul al bătrînilor.

...despre rî

*Blondă-pai, trup de Veneră,
figură visător-severă,
iar prin seriozitate și rezervă,
— adevărată Minervă.*

*(Marea mea mîndrie :
descifrez orice fizionomie).*

*Frunte limpede, olimpiană, înaltă,
— model de «ngîndurare» pentr-o daltă
ce-ar fi stîrnit și lui Rodin invidia — ;
ochii — sfredele (oșel Widia),
scinteind optimist și tonic ;
zîmbet giocondin, vag ironic,
lucid, analitic,
vădînd un ascuțit simț critic
și-un univers de sori și aurore...*

*Șase ore
am fost tovarăși de compartiment.*

*Evident,
mi-am permis un compliment decent
— «Sugerați pe Minerva!» — i-am spus.
Și-a compus
o mină ultra-ultragiată.
«Pedant de spiritualizată!»
am catalogat-o în gînd
și m-am trezit e-aș vrea s-o văd rizînd.*

*(Risul apropiie, comunică, leagă,
ajută inimile să se-nțeleagă).*

*Vecinul din față
povestea o glumă îndrăzneată,
cam... decadentă.*

Minerva a rămas total absentă.

Și totuși numai spiritul, incandescențu,

MIHAIL JOLDEA

Se făcea că eram undeva, pe niște meleaguri pe care încă nu umblasem. Numai din vorbele localnicilor mi-am dat seama că eram pe undeva pe lingă Jiu, mai puțin la Craiova. Pe cînd mă miram, întredu-mă ce caut acolo, mi-a ieșit înainte un oarecare.

— Bună seara!
— Bună seara! Dar cine ești mata?
— Nu mă cunoști?

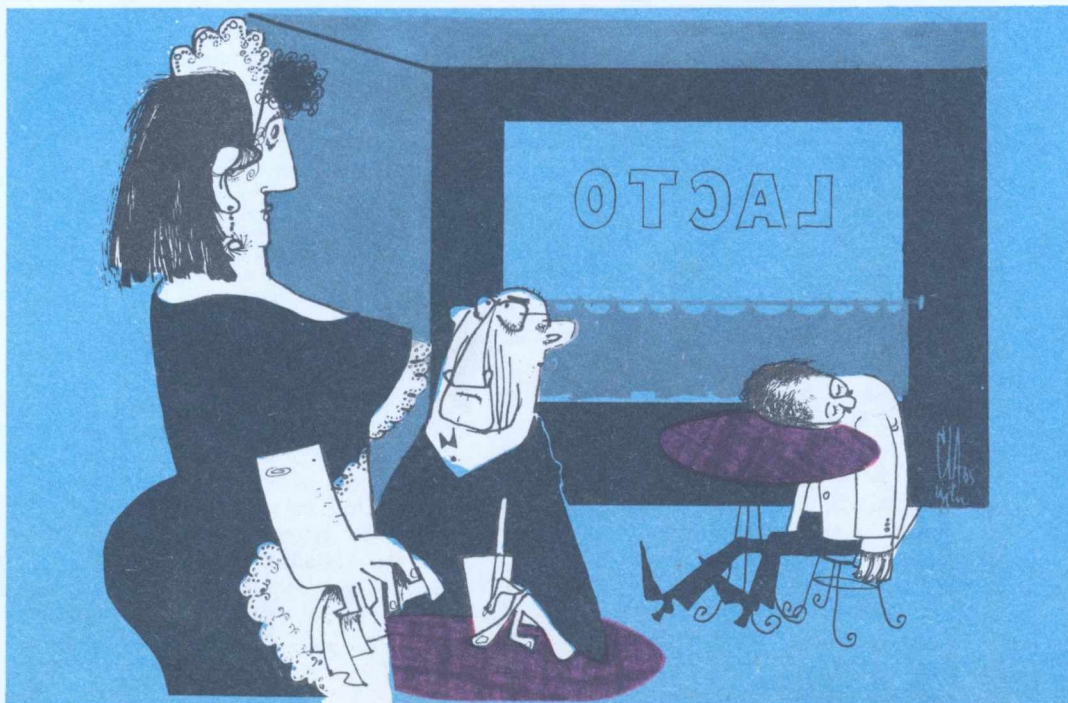
— Nu.
— Cum se poate? Eu sint Aghiuță!
— Care Aghiuță?

— Aghiuță... de!... simpatia lui Dardaro Lasă, nu te mai face, că l-ai citit pe nenel Iancu!

— Nenea Iancu?
— Ei, dar incult mai ești, frate! Nene Iancu... Kir Ianulea... Aghiuță... ăla e fata lui Hagi-Cănuță, că m-a făcut nene Iancu de ris peste tot... de a pus în seama mea povestea cu ridicile și fasolea...

— Aa! Dumneata erai? Ce mai vest poveste? Da' stai, frate, locului și numai birliaga codița aia! Cu ce ocazie pe aici Cum de ajunseși taman de la Styx la... și cum de nimeriși drumul din întunecat imperiu al iadului pînă la Craiova?

— Necazuri, muritorule! Nu mă mîntuiește! întreba! oftă bietul Aghiuță. Nu știu unde pînă unde a aflat stăpînul meu, Dardaro, că aici la Craiova s-ar găsi niște specialiști în cazne mai abitir decît noi, mă trimise imediat să văd ce și cum! Așa că fusei tare amărit și nu venii singur (Ați băgat de seamă că amîndoi respectăm perfectul simplu al vorbirii locale). Și du-te cum îți spusei, venii cu mai mulți tehnici

— Doarme de cînd eram bodegă!

Desen de N. CLAUDIU

ii puteau înfringe indiferența.
Turul de forță trebuia încercat.

Am început c-o amintire din internat.
Ca o explozie atomică
a ris compartimentu-ntreg. Ea... melancolică.

Am simțit cum mă ambiționez.
Am devenit mai colorist ca Velasquez,
mai umorist ca Charlie Chaplin și ca
tot ce-am semnat vreodată în Urzica;
am recitat din Cehov și Mark Twain
plus două fabule de La Fontaine
și-un banc c-un birocrat și-un tipicar.

Făcuse coadă lumea pe culoar;
un hohot era trenul, vântul, seara...
Numai Minerva... — marmoră! Carara!!!

«Mult prea evoluată pentru mine!»
m-am resemnat și — cu obrazul, de rușine,
bătînd în roș-violaceu —
m-am așezat învins, la locul meu.

Cînd... iată că, pe orizontu-nfringerii, peștiș,
s-a ridicat, ca soarele de la Austerlitz,
victoria spiritului și a vervei:
— Rîsul Minervei!

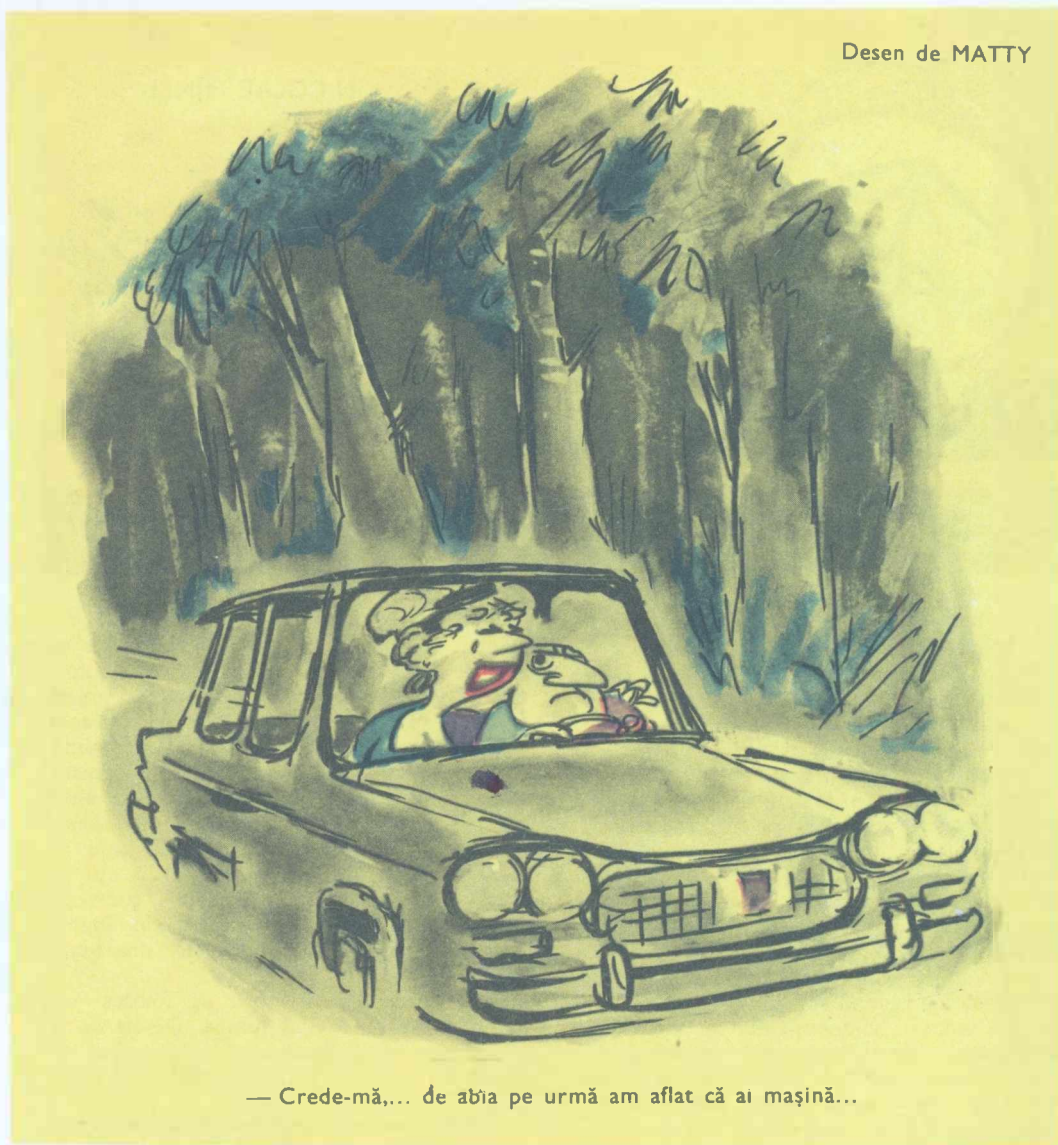
Deși cu-nîrziere, o dădusem gata:
— rîdea spiritualizata (!), evoluata!...

Doar cauza risului, la analiză,
mi-a produs decepție și surpriză:

— mă așezasem — neatent — pe... pălărie!...

Sfat: — Să nu credeți în fizionomie.

G. HULUBEI

— Crede-mă,... de abia pe urmă am aflat că ai mașină...

lăsați orice speranță!...

ai iadului aici, în Craiova, în cartierul Brazda
lui Novac, unde locatarii blocurilor «A-6»,
«A'-6», «B», «B'», sînt muncii după sisteme
noi, mai acătării, nu învechite ca ale noastre,
vai mie!

Și luîndu-și coada în mîini, bietul Aghiută
zburciuna a plîns.

— Aghiută, puiule!... încercai eu să-l
liniștesc.

— Fără «puiule» că nu ține! mă repezi
Aghiută. Spune-mi mai bine «nefericitele»,
e mai aproape de adevăr!

— Mă rog!... Nefericitele, după cite știu
eu, în nemuritoare opera a marelui poet
Dante cei ajunși în întunecata împărăție nu
se prea bucurau de zile bune... erau puși
la munci...

— Aș! Alea erau munci? mă întrerupse
Aghiută cu dispreț. Ce mare lucru făceau
cei pedepsiți? Dimineața, citeva ore de
canotaj sub directa supraveghere a maestrului
de canotaj Charon, alții înotau de zor de
îți era mai mare dragul, în apa liniștită a
Styului, în care nici nu se putea îneca

nimeni. D-apoi ce ai de spus de stațunea
balneo-climaterică din fundul iadului? Toți
reumaticii și limfaticii au dat buzna la focul
de pucioasă, nămol și smoală. Tratamentul
le pria de minune, căci îndată ce se vindeau
începeau să alerge și alergau toată ziua
bună ziua, ba unii din ei apucau bolovani
cît toate zilele de te cruceai nu alta... ptui,
că spusei vorba aia îndrăcită... na că am
incurcat-o! Halterofili nu jucărie! Păi, ăsta
era iad sau stadion? Hai? Nu-ți mai spun
ce nudism se făcea acolo pe scară întinsă.
Cît eram noi de diavoli și tot nu ne puteam
ține după toți care se ascundeau prin alele
întunecate... că a ajuns Dardarot, bietul
meu stăpin, să ceară să se pună lumină
electrică prin toate colțurile, că toți cînd
ii căutai își făceau pedeapsa tot în întuneric.
Degeaba îi înțepam cu furca, ei zburdau
fericiți de acupunctura făcută!

Scoase de sub manta o placă pe care
începu s-o învirtească.

— Ce-i asta? întrebai eu mirat.

— Placa lui Dante! îmi răspunse Aghiută.

Aia cu «lăsați orice speranță», pe care o
pusese la intrarea în iad. Da' nu mai merge
domnule, nu mai merge! Asta-i bună de
pus aici la blocurile astea!

Apoi, privind în gol cu jînd:

— Ei, să avem noi acolo un proiectant
ca D.S.A.P.C. Oltenia și un constructor ca
T.R.C.L. Oltenia... asta aș mai zice și eu
cazne pe muritorii!

Și bătîndu-mă pe umăr cu codița, îmi
spuse:

— Ia uite-te la blocurile astea!

Pe scări urcau locatarii blocurilor sus-
amintite purtînd în spinare biciclete, cărucioare
de copii, scutere etc... Urcau, asudau,
gîfiau și blestemau.

— Vezi? începu iar mititelul posesor al
codiței. Dacă D.S.A.P.C. Oltenia (proiec-
tantul) ar fi discutat cu T.R.C.L. Oltenia
(constructorul), s-ar fi amenajat un spațiu
pentru adăpostirea cărucioarelor, bicicle-
telor etc... și muritorii ar fi fost fericiți!
Dar mă-ntorc și zic: — De ce să fie fericiți?
...Că fiind fericiți nu i-ar mai fi pomenit
veșnic nici pe proiectant, nici pe constructor,
pe cînd așa... mai zi ceva don' șef!

Și iar îmi trase o codiță pe umăr.

— Este adevărat, continuă mititelul limbuz,
că proiectantul a indicat ca întreaga conductă
termică să traverseze spațiul pentru adă-
postul cărucioarelor, fapt care l-ar fi redus
simțitor, dar constructorul s-a gîndit că nu
mai este nevoie de un astfel de spațiu, și
atunci l-a desființat. Scurt. Halal! Eu atît
am vrut; să văd și să mă inspir. Să se ter-
mine o dată cu sporturile și spitalizările de

(Urmare în pag. 10)

— Insist să luați cuvîntul! spuse directorul cu tonul amabil al unei gazde care insistă ca musafirii să ia încă puțină tortă. Am nevoie de părerile dumneavoastră. Un singur cap e prea puțin, chiar și pentru o întreprindere mică, așa cum e a noastră.

Clătinînd din capul la care tocmai se referise, directorul aruncă o privire rugătoare celor de față. Făcea impresia unui copil care se adresează unui unchi adorat, cerîndu-i un balon. În sala de ședințe erau treizeci și patru de unchi, dar nici unul nu părea dispus să-i cumpere balonul.

— Tovarăși, reîncepu el, nu merge așa. Spuneți-vă opiniile. La ședința trecută, pe care a condus-o adjunctul, ați luat cuvîntul foarte mulți. Acum de ce tăceți? În referatul meu am atins o serie de probleme, așa cum le văd eu. Aș vrea să cunosc însă și felul în care le vedeți dumneavoastră... A, tovarășul Ștefănescu?! Bravo, s-a spart gheața! Te ascult, tovarășe Ștefănescu.

Și ca să sublinieze și mai mult atenția cu care se pregătea să-l asculte pe spărgătorul de gheață, directorul își făcu mina pilnie și o duse la ureche, deși Ștefănescu se afla la numai doi metri depărtare și avea o voce care putea acoperi ușor două fanfare reunite.

— Tovarăși! tună el făcînd să trepideze paharul de apă de pe biroul directorului. Din referat am văzut că la prelucrări mecanice lucrul nu se face pe familii de piese, ceea ce duce la lipsa ritmicității. Aș propune să introducăm și noi această metodă și...

— Un moment, tovarășe Ștefănescu, îl întrerupse directorul zîmbindu-i dulce, deși îl dureau timpanele. Ești sigur că folosind prelucrarea pe familii de piese vom rezolva toate problemele noastre?

Ștefănescu rămase cîteva clipe cu gura căscată, ca și cum asta l-ar fi ajutat să înțeleagă mai bine întrebarea.

— Cum adică, toate problemele? se miră el. Eu vorbesc de secția prelucrări mecanice.

— Și eu tot de ea vorbesc. Să zicem că luăm o familie... (Iar un zîmbet, de data aceasta amuzat) sau chiar o familiuță de piese. S-ar putea ca treaba să meargă mai bine. Nu pretind că nu. (Vocea lui deveni foarte gravă). Nu pretind deloc că nu. Dar ai dumneata certitudinea că da? Ai putea să-mi dai în scris aci, pe loc, o declarație cum că: «Eu, subsemnatul, ețetera, mă angajez să garantez personal că numai prin prelucrarea ețetera în întreprinderea noastră se vor dobîndi rezultate ețetera și ețetera»?

Ștefănescu mai deschise o dată gura, o închise la loc, o redeschise și rosti, mult mai încet:

— N-am mai auzit de astfel de declarații. Sint atîția factori care...

— Exact! îl întrerupse iar directorul. Și eu sint de aceeași părere: sint atîția factori

care... Sigur, nu e exclus ca ritmicitatea să aibă de cîștigat de pe urma propunerii dumitale. Dar pe de altă parte... (Înălță din umeri și ridică privirea în tavan, de parcă acolo s-ar fi aflat cealaltă parte). Eu știu? Noi știm?

Făcu din mină un semn îndoielnic, menit să arate că nici el, nici ei, nici nimeni altul nu puteau ști nimic. Ștefănescu se așeză, nedumerit. Directorul începu din nou să lanseze invitații de participare la discuții și, după multe străduințe, reuși să-l convingă pe Stratulat. Acesta vorbea repede, înghițind ultimele litere ale cuvintelor mai lungi de trei silabe.

— La noi, la vopsitor', se foloseș' un amestec vechi de cînd lumea. De-aia se și cojește vopseaua numai dec. Ar trebui să procurăm fenol ca să fie durabil' mai mare și...

— Un moment, tovarășe Stratulat! (Directorul îi zîmbi și lui). Cu fenolul nu-i de glumit. Ești de acord și dumneata?

— Cu ce? întrebă uluit Stratulat.

— Cu faptul că fenolul trebuie tratat cu multă seriozitate.

— Păi și eu tot cu seriozită' îl...

— Atunci e perfect! Înseamnă că nici dumneata nu vrei să ne pripim cu luarea unei măsurii insuficient chibzuită. Căci pe de altă parte, fenolul... He-hei, fenolul! (Tonul directorului sugera că, în comparație cu perfidia fenolului, Iago fusese un prunc nevinovat). Știi ce feste ne poate juca el?

— Ce feste?

— Vezi că nu știi? Nici eu nu știu. Vopseaua, nu zic, devine ea mai durabilă. Dar dacă ne trezim cu vreo surpriză? Cu vreo surpriză urită?

Pe fața lui Stratulat se citea efortul de a ghici urita surpriză preparată în taină de fenol.

— Admit, continuă directorul cu vădita intenție de a fi obiectiv, admit că s-ar putea ca totul să meargă foarte bine. Dar dacă nu? Eu știu? Noi știm?

Din nou gestul de îndoială. Stratulat dădu repede din buze, dar nici un sunet nu răzbi dîncolo de pragul lor. Se așeză și el, schimbînd o privire cu Ștefănescu.

— Vă rog, tovarăși! spuse directorul. Vă rog să luați exemplul tovarășilor și să participați la discuții. A, tovarășa Mereanu. (Un zîmbet fin). Îmi pare bine că sexul slab nu rămîne indiferent la problemele noastre.

Sexul slab avea, în cazul de față, o figură rotundă, cu moț pe frunte și doi ochi mici, negri și foarte vioi. Directorul observă că Viorică Mereanu îi tresăreau, în mod bizar, colțurile gurii.

— Tovarăși, începu ea, iau cuvîntul pentru a nu face o propunere.

Directorului i se păru că nu auzise bine, dar Viorica nu-i dădu răgaz să pună vreo întrebare.

— Mărturisesc că la începutul ședinței aveam intenția să propun ca instalația de ventilare de la secția noastră să fie pusă în funcțiune. Dar ascultînd discuțiile de pînă acum, m-am răzgîndit. Desigur, dacă ventilația ar merge cum trebuie, am avea cu toții mai mult aer. Asta e indiscutabil. Dar, un moment, tovarăși!

Făcu o pauză dramatică. Directorul ciuli urechea.

— Da, tovarăși, să nu ne pripim! Căci, pe de altă parte aerul... He-hei, aerul!... Are cineva certitudinea că aerul ne-ar aduce numai foloase? Eu știu? Noi știm? Dacă ne joacă vreo festă?

— Ce fel de festă? întrebă directorul.

— O presupunere: să zicem că în aerul de afară se găsește un fragment de meteorit. Pînă să ne dăm seama de ce se întîmplă, ventilația ni-l aduce la montaj. Ce să facem cu el acolo?

— De unde pînă unde meteorit?

— Bine, renunț la meteorit. Dar altă ipoteză: dacă se nîmerește prin văzduh o muscă țe-țe? Poate cineva să dea aici, pe loc, declarație în scris cum că e sigur că această îngrozitoare insectă nu poate ajunge pînă la noi? Problema trebuie tratată cu seriozitate. Imaginați-vă că ne-ar înțeapa pe toți și că ne-am contamina de boala somnului. Am dormi la lucru și, ceea ce e mult mai rău, am dormi și la ședințele noastre de producție...

Directorul bătu cu palma în masă:

— Tovarășa Mereanu, sper că glumești! Apreciez umorul, dar nu în ședințe.

— Nu glumesc deloc, tovarășe director, ripostă Viorica, și moțul ei se zburli cu aerul cel mai serios cu putință.

— Atunci cu atît mai rău. Unde am ajunge cu asemenea ipoteze fantastice? Dacă m-aș teme și eu mereu de tot felul de posibilități, n-aș mai lua nici o hotărîre. Cu «dacă» nu se conduce o întreprindere...

**LĂSAȚI
ORICE
SPERANȚĂ**

(Urmare din pag. 9)

la noi!... Sint veniți la pedeapsă, apol pedeapsă să fie! Da... să nu-ți fie cu supărare, nu știi unde pot găsi pe proiectanți și pe constructor?

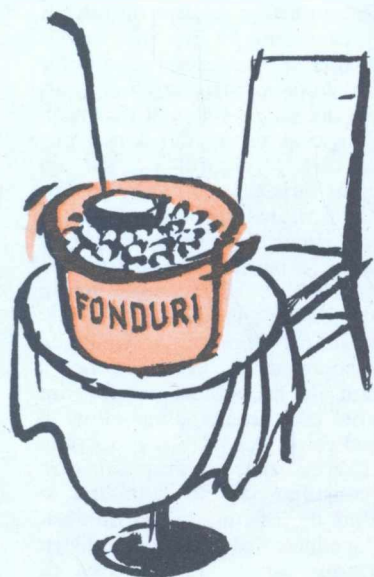
— Aoleu, nu cumva te-mpinge pîntel să-i iei cu tine, Aghiuță, puile? întrebă eu speriat.

— Vai de mine! Ce, am înnebunit? Aduc chiar eu specialiști în cazne? Dardarot să mă scoată din piine? Dar voiam să le cer indicații mai precise, că așa... tot cu pucioasă și cu furca batem pe loc și nu mai avem nici un haz! Sîntem depășîți, nu?

Și zicînd aceste, dispăru în beznă. Al naibii Aghiuță! S-o fi dus să caute adresa D.S.A.P.C. și T.R.C.L. Oltenia? Nu mai știu. Cînd m-am trezit, în camera mea mirosea a tutun. Erau mucerile de la cele zece țigări pe care le fumam nervos seara ce trecuse, după ce urcasem cu scuterul în brațe, patru etaje.

DE LA 50 LA 100

«Pofta vine mincind», glăsuiește un prea înțelept proverb. Adevărul însă e numai pe jumătate spus, intrucît pofta este în funcție în primul rînd de ce anume consumi. Dacă o să vezi pe unul bînd untură de pește sau unt de ricin, doar mutul de la manutanță o să mai creadă în adevărul amintitei zicale. Sau, cine știe, poate după vreo două, trei pahare date pe gît, respectivul să plescăie mulțumit și să urle ieșit din minți: «E delicios! Mai vreau un pahar, ca să nu zdruncin înțelepciunea proverbului.»

lui.»

Dar pentru ca zicala să-și păstreze nezdruccinată înțelepciunea, important este și locul unde mîncînci. Dacă te așezi, de pildă, la o masă rînduită cu grijă, cu tacimuri și veselă curată, cu pahare strălucind ca roua, te simți atît de bine, încît mîncînci iaurt și zici că-i purcel de lapte, bei apă chioară și juri că-i selecționat de regiune.

Același raționament și l-a îngăduit și conducerea S.M.T.-ului din Tecuci. Se aflau la cantina acestui S.M.T. 450 de abonați, elevi și tractoriști, oameni harnici, de nădejde, dintr-o bucată. Cantina era din mai multe bucăți. Veche precum vinul de Cotnar și urîtă precum muma pădurii. Arăta sărmana de parcă toată cheresteaua intrase pe mîna lui Strîmbă-Lemne, iar zidăria o preluase Sfarmă-Piatră.

S-a trecut, în consecință, la proiectarea unei cantine moderne. Asta a fost primul fel. Cînd proiectul a fost terminat, oamenii și-au urat poftă bună și formele au plecat la Sfatul Popular regional Galați spre aprobare.

Ecourile urărilor de «poftă bună» au răzbătut pînă în birourile tovarășilor de la Sfatul Popular regional Galați. Aceștia, amabili, îndatoritori, au răspuns cu ospitaliera formulă: «poftim la masă». Și i-au poftit la masă: pe directorul S.M.T.-ului, pe contabilul-șef, pe inginer, mă rog, toată conducerea. Adunați în jurul mesei, specialiștii de la sfatul regional au început să le servească invitaților următorul meniu: Felul 1: «Cantină nouă vă trebuie? Bun!». Felul 2: «Aveți 450 de abonați? Bravo!». Felul 3: «Ca să nu mai plîngeți, vă aprobăm construcția unei cantine cu o capacitate de... 50 de locuri!». Și ca desert: «La revedere cu garnitură de adio și lăsați-ne în pace!»...

Au stăruit cei de la S.M.T. să li se aprobe mărirea capacității măcar la 100 de locuri, fiindcă, rămînînd la 50, însemna ca mesele să fie servite în... nouă serii! Și ținînd seama că o serie are nevoie de aproximativ 30 de minute, urma ca toți cei care iau prinzul să se întindă pînă la cină, cina să se desfășoare pînă la masa de dimineață, iar după ce ar fi servit ceaiul, oamenii să rămînă în continuare pe loc, pentru masa de prînz.

În aceste condiții, salariiții S.M.T.-ului Tecuci n-ar mai fi avut alte sarcini productive decît să stea la masă 24 de ore din 24. Și așa a rămas. Cum a hotărît sfatul, bineînțeles. S-a înălțat mîndrețe de cantină, s-o mîncînci nu alta. Înăuntru însă nu se putea mîncă. Nu permiteau condițiile. Prea neincăpătoare. S-a construit mîndrețe de cantină, care a costat mîndrețe de bani. Dar masa se servește tot în cantina cea veche ca vinul de Cotnar și urîtă ca Muma-Pădurii...

Și iată că aceiași grijulii tovarăși de la Sfatul regional Galați au venit cu soluția salvatoare: Dacă e prea mică pentru 50 de persoane, construți-o pentru o sută!!

În ce fel? Simplu! Poftim fonduri! Măriți cantina!

Și cantina, abia construită, urmează să se construiască. Fondurile alocate de astă dată, vor întrece cu mult fondurile cerute inițial.

Pesemne însă că și scumpii noștri specialiști de la sus-amintitul sfat cunosc proverbul, pomenit la început: «pofta vine mincind».

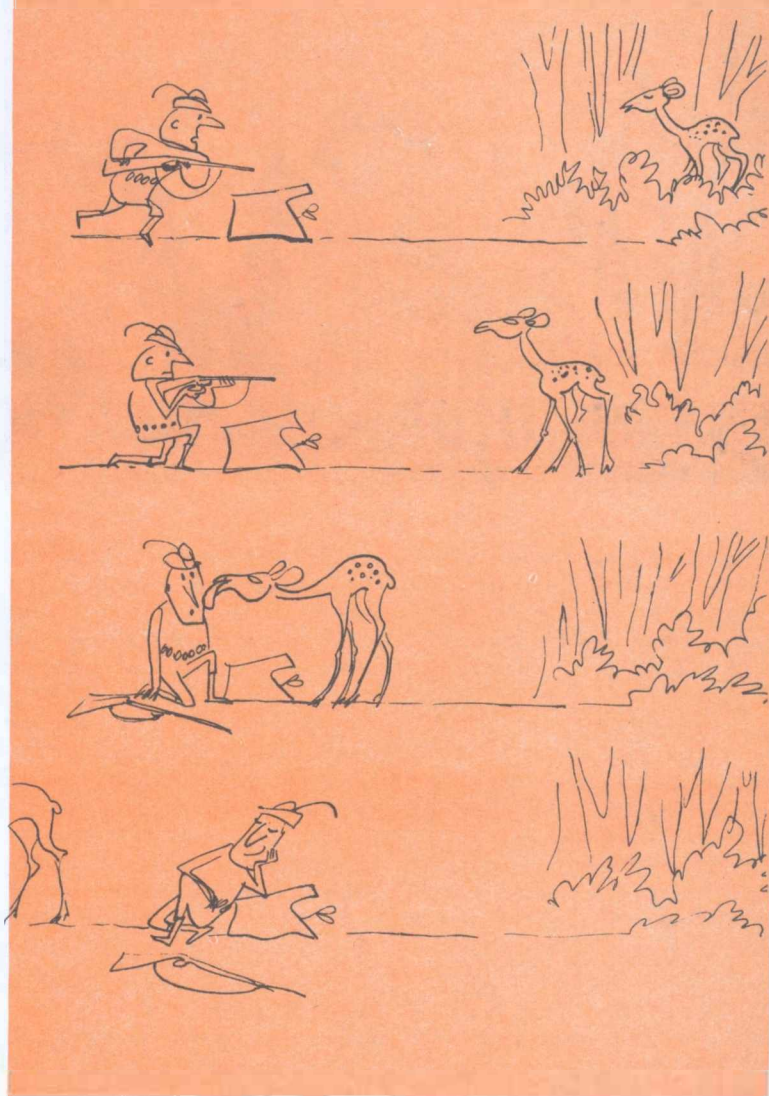
E greu pînă începi să mîncînci din fonduri, că pe urmă pofta vine ea...

Dar uitate, c-am venit și noi...

Poftă bună! Dacă mai ține!...

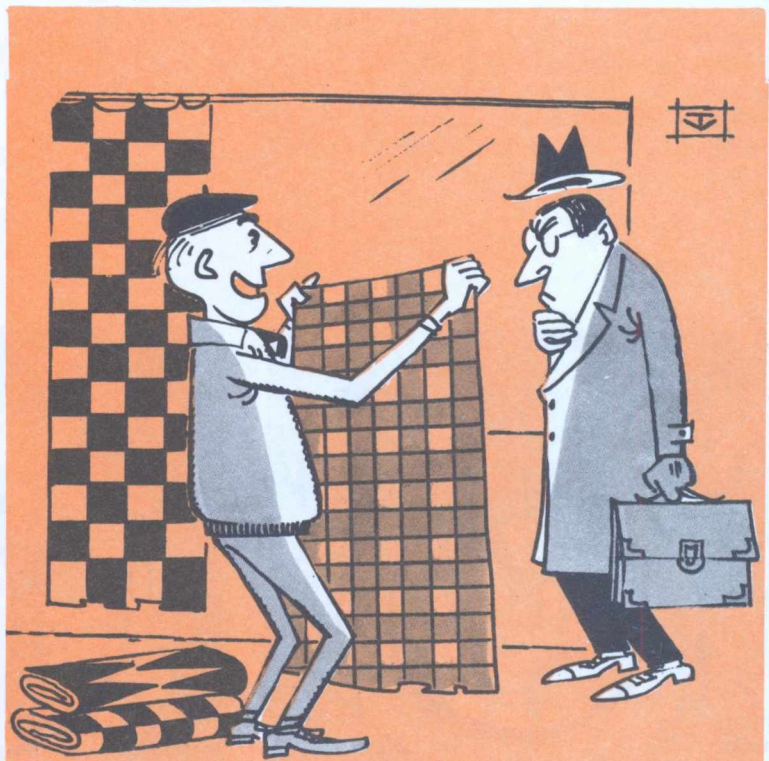
AL. VIANU

Desen de NELL COBAR

FĂRĂ CUVINTE

Sfatul popular al comunei Hășdat (orașul Hunedoara) a cumpărat din fonduri pentru materiale cu caracter cultural, perdele și fețe de mese.

— Știți, sînt achiziții interesante pentru amatorii de șah și table...

Desen de V. TIMOC

GAFA P.T.J.-ului

În pușcăria din Caracas au pososit acum cităva vreme niște oaspeți ciudați. Nu erau nici muncitori petroliști care îndrăzniseră să ceară salariu cât de cât omenesc, nici țărani care avuseseră obrăznicia să nu plătească cu anticipație dijele datorate moșierilor și nici partizani din Frontul de eliberare care controlează o bună parte din teritoriul Venezuelei.

Printre cei închiși se numărau câteva elegante cucoane din lumea mare, un număr corespunzător de domni cu posturi înalte prin diverse ministere, niște ofițeri din «garda civilă», un colonel și, culmea culmilor, însuși comandantul poliției din Caracas.

Cum de nimeriseră acești onorabili stâlpi ai societății venezueliene între cei patru inconfortabili pereți ai închisorii? La o razie efectuată de P.T.J. (Policia Technica Judicial) ei fuseseră descoperiți într-un cabaret rău famat, unde se organizase o mică orgie cu stupefiante, băuturi de contrabandă, minore în vîrstă de 12—13 ani și alte condimente pe gustul rafinat al distinșilor oaspeți, care refuzînd să-și decline identitățile fuseseră transportați la zdup.

Dar temnițele în Venezuela nu sînt destinate unor obrazuri atît de subțiri. În zorii zilei următoare ministrul justiției a fost sculat din somn de telefoanele indignate ale citorva rude și prieteni ai celor arestați. Auzind cine sînt cei care ocupă celulele închisorii din Caracas, domnul ministru a simțit că i se face rău. Printr-un ordin emis imediat el a dispus eliberarea lor, iar după aceea a luat personal, în mîinile sale, cercetarea cazului.

Ancheta s-a desfășurat ultrarapid și concluziile — atît teoretice cît și practice — au fost trase în cîteva ore. S-a apreciat că P.T.J.-ul a făcut «un condamnable exces de zel» și ca urmare șeful lui a fost destituit, adjunctul său a fost arestat, iar agenții care au participat la raziile au fost și destituiți și arestați. Celor cu pățania li s-au prezentat scuzele de rigoare.

Două zile mai tîrziu, trei sute de participanți la o manifestație a șomerilor au fost întemnițați. Tot de P.T.J. De data aceasta, însă, agenții cu trei inițiale nu mai riscă nimic.

N. MINEI

OCNAȘUL MERCENAR

În urmă cu doi ani, Otto Harden din Pretoria (Republica sud-africană) a avut ghinion. Ducîndu-se într-o noapte, cu cele mai pașnice intenții, să jefuiască o casă pe care o credea goală, s-a trezit întrerupt din laborioasa lui activitate de neașteptata reînnoțire a locatarii și a celor doi copii ai săi. Ce era să facă bietul Otto? În legitimă apărare a drepturilor sale de spărgător, el a împușcat-o pe femeie și i-a strangulat pe cei doi copii care erau în vîrstă de patru și șapte ani.

Arestat cîteva zile mai tîrziu, Harden a fost mai întîi condamnat la moarte. Pe urmă însă, pe motiv că nu ar fi întreg la minte, pedeapsa i-a fost comutată în muncă silnică pe viață și el și-a inaugurat profesia de ocnaș.

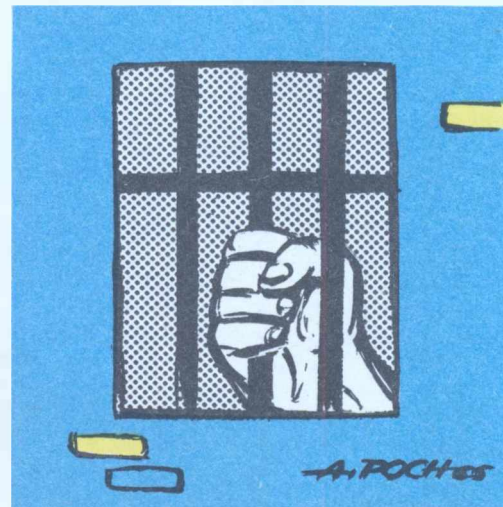
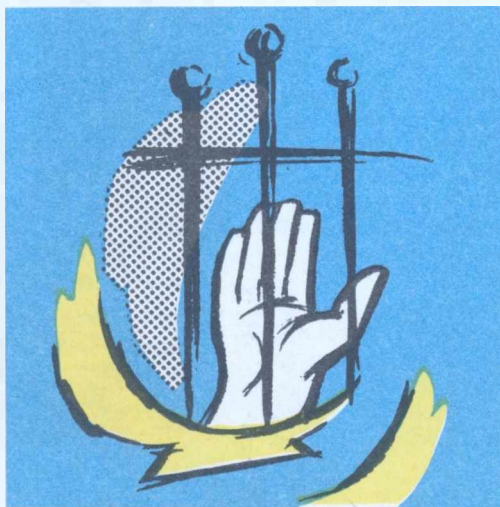
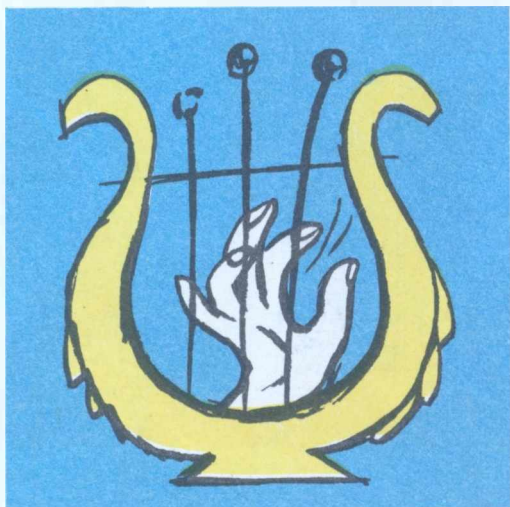
De curînd însă, în existența lui Otto Harden a survenit o nouă cotitură. În celula sa din Johannesburg, a primit vizita oficială a unui reprezentant al biroului de recrutare a mercenarilor sud-africani pentru Congo. Discuția dintre cele două personalități nu a fost dată publicității. După cit se pare, însă, recrutorul l-a întrebat pe ocnaș ce părere ar avea despre o eventuală reeditare a isprăvii sale. La început Harden nu s-a arătat prea entuziast, exprimîndu-și temerea că a doua oară s-ar putea să nu mai scape de ștreang. Recrutorul a zîmbit indulgent și i-a explicat că asemenea risc nu există: în Congo, asasinarea femeilor și copiilor nu constituie o culpă pentru un mercenar, ci un prilej de a dobîndi galoane și decorații.

Harden s-a înviorat puțin, dar a mai pus o întrebare la care recrutorul i-a dat un răspuns pe deplin satisfăcător: sigur, recompensele nu vor fi numai morale, ci și de altă natură. În primul rînd solda, pe urmă gratificațiile speciale pentru fiecare luptă la care va participa și, în sfîrșit, toată prada pe care va izbuti să pună mîna.

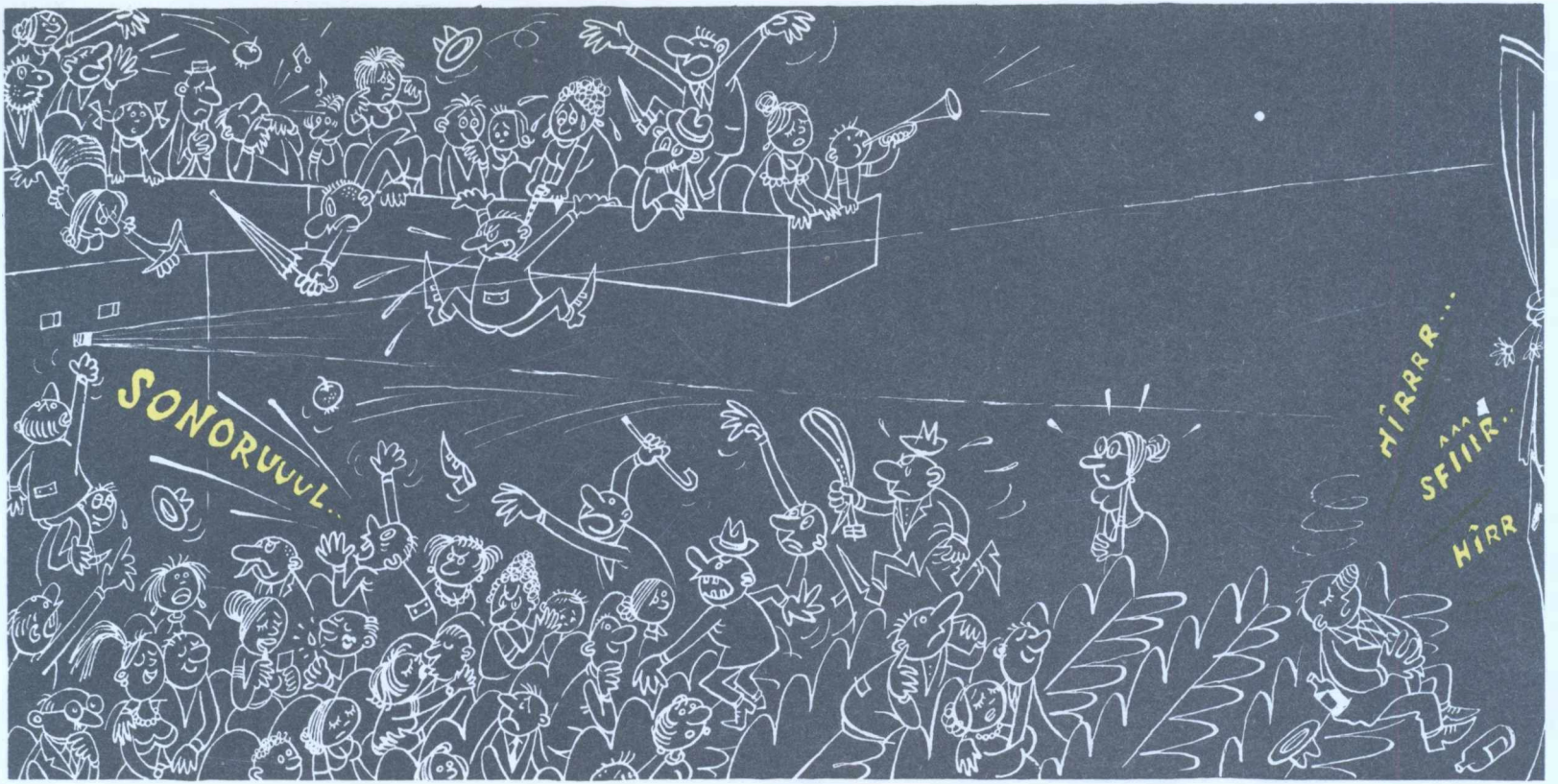
În aceste condiții, Harden a căzut de acord cu interlocutorul său. Mai rămînea o mică formalitate de îndeplinit: ieșirea din pușcărie. Grație concursului binevoitor al autorităților judiciare din R.S.A., operația a durat exact zece zile, răstimp în care Otto a fost consultat de un psihiatru și declarat tîmăduit de infirmitatea sa mintală.

Ceea ce dovedește că primul-ministru Verwoerd nu minte atunci cînd afirmă că în țara apartheid-ului «toate minunile, chiar cele mai de necrezut, sînt cu putință».

N. AURELIU

FĂRĂ CUVINTE...

Desen de T. PALL

La o masă rotundă

de AUREL FELEA

FĂRĂ CUVINTE

Desen de GH. CHIRIAC

La o masă rotundă,
De formă pătrată,
Stăteau cițiva maeștri
De vorbă odată;

Și-n vreme ce păreri,
Convingeri și vederi,
Tirade și butade
Și sfade și tăgade
Se-ncrucisau, ca nevăzute spade,

Cei adunați,
În sine lor extaziați
Se frământau, adînc preocupați.

Unul gîndea: — Incomparabil!
Fantastic!... Unic!... Inimaginabil!...

Altul gîndea: — Minune!
Un fel de-a patra dimensiune!...

Al treilea: — Uluitor!
Fenomenal!... Zguduitor!...

Al patrulea: — Gigantic!... Admirabil!...
Nemaivăzut!... Inegalabil!...

Cam tot așa,
Al cincilea, al șaselea
Și gîndurile tuturor, duiumuri,
Umblau în taină, pe aceleași drumuri,
Din genial
În colosal,
Din rar și legendar
În extraordinar,
Din tare și din mare
În fără-asemănare
Și-n alte-asemenea sectoare,
De vorbe uriașe pline;

Dar se-nțelege de la sine
Și nu încapă îndoială,
Că fiecare vocală
Sau consoană
A celui care n-o rostea, dar o gîndea,
Se referea
La propria domniei lui persoană...

ARISTICĂ

(Urmare din pag. 2)

urgent ministerul? Să-mi pierd vremea cu problemele dumitale personale sau să inchei bilanțul? Acum ți-ai găsit să mă întrebi? Ce sînt eu că trebuie să-ți răspund dumitale la toate întrebările? Sînt subalternul dumitale, m-ai angajat dumneata în slujbă, îmi dai dumneata leafă, mă ții dumneata pe schemă, îmi dai dumneata de mîncare, îmi plătești dumneata chiria, îmi dai dumneata banii de haine, îmi hrănești dumneata copiii, îmi îmbraci dumneata nevasta, îmi plătești dumneata Pronosportul, îmi cumperi dumneata bilete la meci, te cerți dumneata cu soacră-mea pentru mine, i-ai dat o cameră în locuința dumitale ca să scap eu, îmi cumperi dumneata lamele de ras, mi-ai dat dumneata trei numere cîștigătoare la Loto, îmi faci piața, îmi plătești dentistul, mi-ai luat mașină, ce vrei domnule?»

Nu, nu-i dau telefon lui Aristică. Să-mi cadă mina dacă-i dau telefon. Cînd mi s-or da banii s-or da, cînd mi s-or da o să-i iau, dar telefon nu-i dau.

Vreau să plec în deplasare sănătos.

Desen de
FRED GHENĂDESCU

La unele magazine din mediul rural, confecțiile sînt întreținute în condițiuni care lasă de dorit.

— De fapt, costumul a fost călcat...
— Nu-l lua loane! Nu vezi că l-a călcat tractorul?!

— «Lily» cu «igrec»?
— Nu! Veronica, fără...

Răbojul Urzicii

CHIRIAC LA FESTIVAL

E în plină desfășurare «Cel de al IV-lea Festival bienal «I.L. Caragiale» al formațiilor teatrale de amatori de la orașe și sate». Se termină, în luna mai, «faza intercomunală».

În cadrul acestei «faze», se lăudase și tovarășul... Chiriac Traian, directorul Căminului cultural din comuna Mărtinești (raionul Focșani), că se va prezenta — cu echipa sa de teatru — la concursul din comuna Vulturul, să joace o piesă.

Dar, în comuna Vulturul, în ziua fixată, ia-l pe... Chiriac de unde nu-i!

Echipa tovarășului Chiriac Traian nu s-a prezentat.

Și vorbeau, după concurs, personajele lui Caragiale, în paginile unei cărți din biblioteca locală:

— Care va să zică, nene Nae, pot pentru ca să zic că un director de cămin cultural ca onorabilul e un ce nesperios și fără ambiț.

— Rezon!

HARTĂ AUTOMOBILISTICĂ

Tovarășul Alexe Vasile din București, str. Crișul Alb nr. 13, raionul Tudor Vladimirescu, e un turist pasionat. Și când a aflat că a apărut un nou ghid automobilistic, editat de O.N.T. «Carpați», a căutat să și-l procure. Și ce-a căutat... a găsit: la agenția O.N.T. Bulevardul Magheru. Prețul: 8 lei.

Îi zice «România. Harta automobilistică», alcătuită din... o hartă și... 24 de pagini cu text. Dar exemplarul d-sale (pe care ni l-a trimis și nouă, să-l admirăm) are... 32, în felul următor: îi lipsesc paginile de la 1 pînă la 8; are paginile de la 9 pînă la 16; mai are, încă o dată, paginile de la 9 pînă la 16; are apoi paginile de la 17 pînă la 24; și mai are, încă o dată, paginile de la 17 pînă la 24.

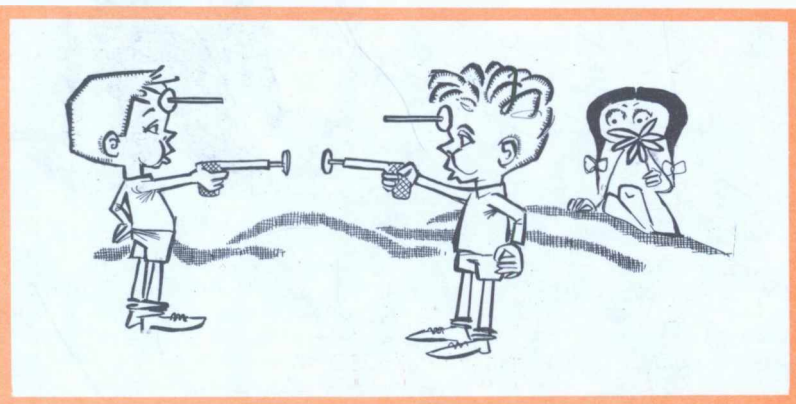
O adevărată... minune turistică și poligrafică! Și, ca să priceapă ceva din încâlceala de paginație și de broșare a acestui ghid, umblă cetățeanul, mereu, pe la diverși turiști, ca să-l... ghideze.

Deci e un adevărat ghid... turistic: îl poartă... pe drumuri.

CONSERVE NECONSUMABILE

În ultimul trimestru al anului expirat, Fabrica de conserve din Tecuci a primit, refuzate de beneficiarul I.C.R.A., produse necorespunzătoare calitativ, în sumă de 375 121 lei.

Citeva exemple: bulion de tomate, în sticle capsulate defectuos și cu conținutul fermentat; fasole în ulei, al cărei sos nu avea con-

DUEL...

Desen de ȘTEFAN MUNTEANU

Răbojul Urzicii

27

PĂTANIILE
LUI PĂȚITU

Desen de M. GROSU

Răbojul Urzicii

centrația cuvenită; dulceață de gutui cu... bețe în ea; și marmeladă... ne-«gelificată» bine.

Restituind aceste conserve, tovarășii de la I.C.R.A. i-ar fi invitat pe tovarășii de la fabrică să guste din ele:

— Pofțiți! con... serviți-vă!

BALTĂ, IANCU ȘI IORDACHE

Ne facem o sinceră autocritică. Acum... un an, când am fost sesizați că — la fabrica de postav «Proletarul» din Bacău — unii tovarășii (între care: strungarul Baltă Dumitru, frezorul Iancu David și lăcătușul Iordache Ion) obișnuiau să... tragă la măsca în incinta fabricii în timpul programului, ne-am zis: lasă! dacă i-a sancționat fabrica (sancționase), să nu-i mai criticăm și noi!

Dar, recent, brigada de producție de la atelierul mecanic (unde erau și numiții trei petrecăreți) fiind declarată — pe drept! — pentru rezultatele obținute în muncă anul trecut, brigadă fruntașă, s-a acordat — cu ușurință — și numiților trei indisciplinați... magna de frunțaș.

O insignă de frunțași meritau, desigur, și dinșii. Dar de frunțași... a băutură.

«COSMOS 3» NU RĂSPUNDE

Alo, «Cosmos 3»! aici tovarășul V. Moraru, din Sibiu (Șoseaua Lunie, blocul 11, scara 1, etajul 2, apartamentul 8). Alo, «Cosmos 3»! Ce ce nu răspunzi la apel? funcționezi sau ba? unde te afli? în Lună? în Venus? sau aici, la mine, în apartament?

Nici un răspuns. Explicația: «Cosmos 3» nu e o navă cosmică, ci doar un televizor, totuși e... în aer: nu funcționează.

Răs-explicația: Uzina «Electronica» din București, care fabrică acest tip de televizor (altfel, un aparat excelent), livrind către I.C.R.M. Sibiu un număr de astfel de aparate, n-a expediat (din vina C.T.C.) și respectivele plicuri în care se află cite un «adaptor» fără de care paratul nu poate fi folosit, iar I.C.R.M. Sibiu a comis, în continuare, reșeala de-a vinde aparatul... fără «adaptor».

Urmarea: — Alo, «Cosmos 3»! (Dar, nimic, nici un răspuns). Și, când «Cosmos 3» nu răspunde la apel, urmează să... răspundă, pentru neglijențele lor în relațiile cu clienții, «Electronica» din București și I.C.R.M. Sibiu.

— «Stimați telespectatori, bună seara!».

Va să zică, au și răspuns! Ne... tele-pare bine.

C. CRISTOBALD

Răbojul Urzicii

PREGĂTIRI... TEHNICE.

— Aici e rotula! Mai jos tibia și peroneul!

Desen de NEAGU RADULESCU

ASTENIE

GRAVA

Of, ce obosit sint!... Oare cine o mai fi scormit și serviciile astea de aprovizionare? Parcă s-ar fi terminat invențiile pe lume și altceva nu se mai găsea de făcut! Mă întreb asta, pentru că orice serviciu de aprovizionare trebuie să aibă un șef și — prin grația directorului și bunăvoința altora — șef sint eu. E drept, nu sint șeful tuturor serviciilor de aprovizionare că nici n-aș putea să fac față. Atit mi-ar mai lipsi! Mie mi-ajunge și așa al Întreprinderii forestiere din Tîrgu Neamț. Ca să fiu sincer, leafa-i bună, prime... ce să mai vorbim, iar directorul, piinea lui dumnezeu, nu alta! Și nici treaba n-ar fi grea, da-i tare plicticoasă. Vîu dimineața cînd am poftă, semnez condica dacă am poftă, mă odihnesc citeva minute în fotoliul meu de șef, fumînd o țigară, apoi mă ridic, îmi pun pălăria, salut subalternii din mers și plec. Unde plec? Pe teren. Tîrgu-i plin de bufete și restaurante. Ca șef al serviciului de aprovizionare trebuie să mă ocup cu aprovizionarea? Trebuie! Atunci de ce să nu mă îngrijesc și de aprovizionarea unităților de alimentație publică, dacă pot? Doar nu degeaba mă cheamă Ilie Beraru. Sint predestinat. Unii spun că treaba asta n-ar intra în specificul și atribuțiile unei întreprinderi forestiere, dar n-au dreptate. Sint niște superstițioși, niște retrograzi. Să nu fim unilaterali, tovarășii! Să nu privim îngust, cu ochelari de cal, problemele profesionale! Nu-i așa? Păi atunci, e de datoria mea să sprijin sectorul alimentar cu multiplele mele calități. Bineînțeles că nu trebuie să exagerez. Mă feresc să ajung să văd aprovizionarea dublu că asta înseamnă... supranormativ. Ce de grijă pe capul meu! Ce obositor! Și asta zilnic... Unde mai pui că trebuie să mă și inapoiez la birou pînă la ora închiderii. Mai ales în zilele de leafă. Cînd mă gîndesc că de peste un an mă zbat așa, nu mă mai miră oboseala! N-am avut vreme nici să mă uit prin dosarele serviciului. Odată am încercat, dar nu le-am găsit. Le tot mută unii de colo-colo. Mi s-a răcit gura spunîndu-le în ședințe:

da' mai potoliți-vă fraților cu fițiala asta că m-ați amețit de tot! Dar tot lor le vine cheful să mă critice. Cică nu aduc nici un aport la îndeplinirea planului, că nu mă duc la direcția regională cînd mă cheamă, că nu mă ocup de nimic. Mă, — le răspund — băgați-vă mințile-n cap că cine se ia de mine își pierde piinea! Dar asta le-o spun numai așa, autocritic. Că doar n-o să mă apuc acum, cit sint de obosit, să-mi pierd vremea cu d-astea. Am și așa destule pe cap. De altfel, directorul mă apreciază la justa mea valoare și nu m-ar da pe altul pentru nimic în lume. Acum citva timp, niște birocrati invidioși de la direcția regională i-au propus să mă schimbe din funcție pe tot felul de șopîrlării absurde. Dragului de director însă, i-a intrat propunerea pe o ureche și i-a ieșit tot pe aia. Nici nu i-a trecut măcar prin cap! Așa că mi-am văzut și mai liniștit de treburi! Chiar foarte liniștit. Nu fac nici o mișcare. Stau cu ochii pe fereastră și asist la sosirea primăverii. Copiii zburdă, păsărelele ciripesc, ghiociei înfloresc, vaca face mu, mu, mu, rața face mac, mac, mac, pădurea se aprovizionează singură cu muguri verzi, iar eu aștept. Aștept să aducă

odată turburelul ăla de 6,50 cu care mă tot amenință responsabilul bufetului din colț. Dar și așteptatul ăsta mă obosește. Totul mă obosește. Sint că nu mai rezist. Mă bate gîndul să-i cer directorului un supliment de concediu. O vacanță de primăvară. Adică de ce copiii să aibă vacanță de primăvară și eu, ditamai șef de serviciu, să n-am?! Puțină odihnă, după atita trudă, nu mi-ar strica. Pe urmă să-mi acorde și program redus. Sau chiar de loc. Să mă fac șef de serviciu cu munca la domiciliu. Adică nu la domiciliu. La restaurant. Sint sigur că n-o să mă refuze. Da, da, m-am hotărît. Mă duc chiar acum să-i spun. Sint tare obosit. Trebuie să mă menajeze. Așa nu mai merge!

p. conf.
C. PETCULESCU

„URZICA”

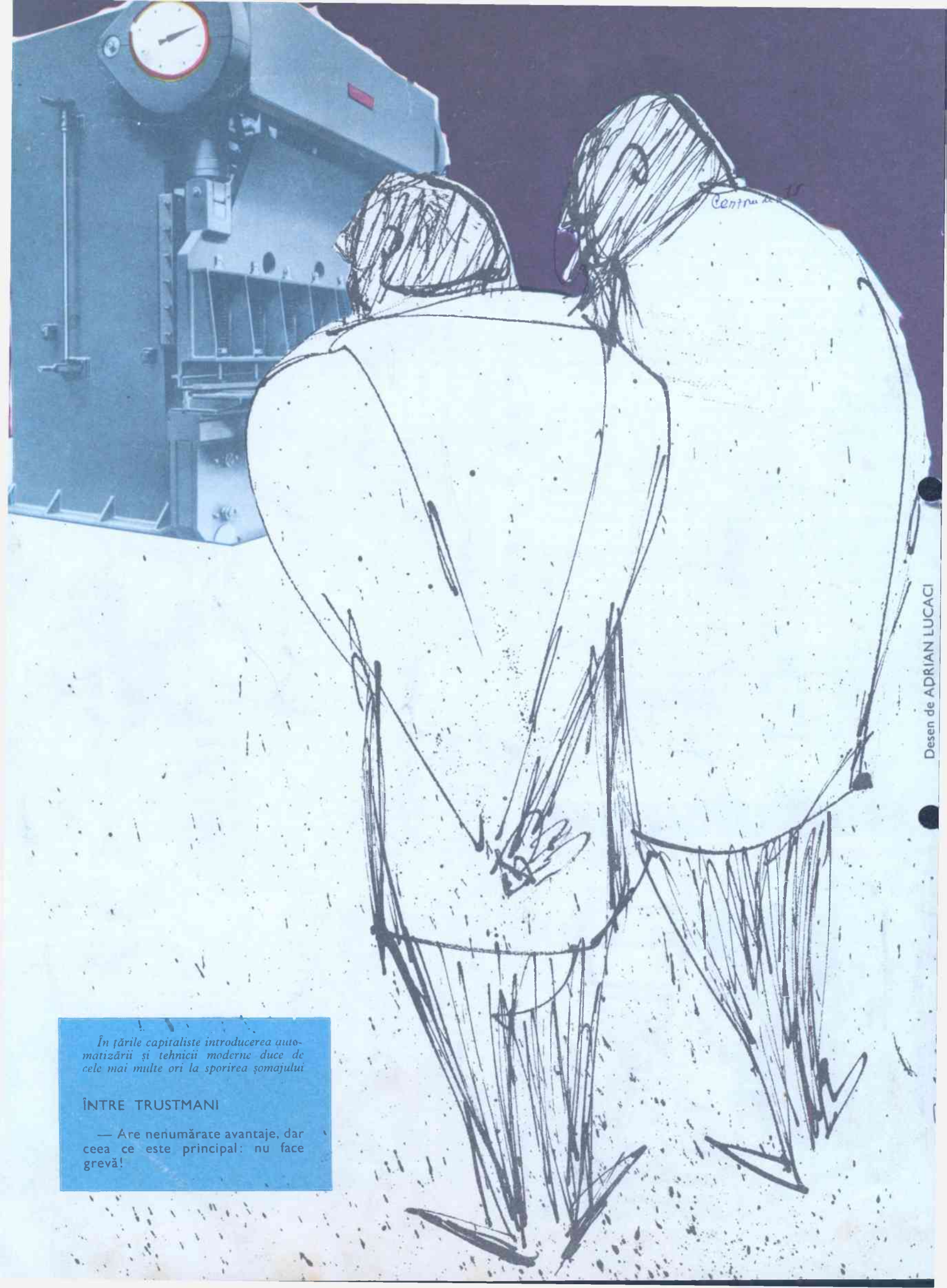
REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56; Secția scrisori 14.60.34; Secretariat de redacție 14.28.15; Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic „Casa Școlii”

44.601

Desen de ADRIAN LUCACI

În țările capitaliste introducerea automatizării și tehnicii moderne duc de cele mai multe ori la sporirea șomajului

ÎN TRE TRUSTMANI

— Are nenumărate avantaje, dar cea ce este principal: nu face grevă!